Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2175 | 4 pagini — 20 bani | Sîmbătă 28 aprilie 1956

ÎN ÎNTÎMPINAREA CONGRESULUI U. T. M.

In numerele precedente ale „Scînteii tineretului" au fost publicate: comunicatul cu privire la Plenara a V-a a C.C. al U.T.M. precum şi proiectul Statutului Modificat al U.T.M. adoptat de plenară. Aşa cum s-a anunţat, plenara C.C. al U.T.M. a hotărît convocarea celui de al doilea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor pentru zilele de 27—30 iunie a.c. cu următoarea ordine de zi:

1. Raportul de activitate al C. C. al U.T.M. şi sarcinile U.T.M. pentru mobilizarea tineretului la lupta întregului popor în îndeplinirea hotărîrilor celui de al II-lea Congres al P.M.R.
2. Raportul Comisiei Centrale de Revizie.
3. Raportul cu privire la modificarea Statutului U.T.M.
4. Alegerea organelor centrale ale U.T.M.

Convocarea celui de al II-lea Congres al U.T.M. este un eveniment de însemnătate deosebită în viaţa organizaţiei noastre, în munca şi activitatea întregului tineret din patria noastră. Congresul va face o analiză multilaterală a activităţii U.T.M. pentru a stabili mai concret sarcinile generale şi imediate în scopul mobilizării şi mai bune a tineretului la înfăptuirea hotărîrilor istorice ale Congresului al II-lea al P.M.R. Congresul U.T.M. va adopta noul Statut Modificat al U.T.M. după ce proiectul de statut va fi foarte larg şi profund discutat în organizaţiile utemiste şi în presa de tineret.

Tineretul nostru e mîndru că, îndrumat şi condus de partid, mobilizat de organizaţia revoluţionară de tineret, în decursul celor 7 ani care au trecut de la Congresul de unificare al organizaţiilor democratice de tineret, a fost prezent la obţinerea tuturor înfăptuirilor importante ale construcţiei socialiste. Tineretul a fost prezent în lupta pentru industrializarea socialistă, a fost prezent în lupta pentru recolte bogate, pentru transformarea socialistă a satului. Partidul, întregul popor muncitor au apreciat şi apreciază calităţile revoluţionare şi munca însufleţită a tineretului nostru.

Aşa cum s-a subliniat la cel de al II-lea Congres al P.M.R., în urma măsurilor organizatorice luate acum doi ani activitatea organizaţiilor noastre s-a îmbunătăţit. În acelaşi timp, Congresul partidului a arătat sarcinile importante ce ne revin pentru a îmbunătăţi munca de educaţie politică şi morală a tineretului, pentru a întări mai mult influenţa U.T.M. în rîndurile tinerilor de la oraşe şi sate. Utemiştii, tineretul nostru au îmbrăţişat cu însufleţire sarcinile trasate de Congresul al II-lea al partidului. Aportul lor crescînd la activitatea rodnică a întregului popor muncitor se oglindeşte acum în avîntul cu care — răspunzînd chemării Plenarei a IV-a a C.C. al U.T.M. — organizaţiile utemiste, utemiştii luptă pentru înfăptuirea celui de al II-lea plan cincinal. Conduse de organizaţiile de partid, organizaţiile U.T.M. au mobilizat mai activ tineretul în lupta pentru îndeplinirea sarcinilor din industrie şi agricultură. În regiunea Ploeşti, de pildă, tinerii au realizat în răstimpul de la Plenara a IV-a şi pînă acum 299 tone ţiţei peste plan, dintre care 207 tone au fost recuperate din gropi şi batale. Au fost reactivate 16 sonde din fondul inactiv şi un număr de 8 sonde au fost luate spre forare de către brigăzile de tineret. În regiunea Hunedoara, la mina Lupeni, din iniţiativa tineretului s-a creat sectorul 4 B, unde, numai într-o singură lună (luna februarie), au fost date peste plan 200 tone cărbune. În întrecerea socialistă în cinstea zilei de 1 Mai s-au născut în rîndurile tineretului noi iniţiative importante ca aceea a brigăzii lui Mitroi Năstase de la „Matyas Rakosi din Bucureşti": „Întreaga brigadă aplică metode avansate". Se extinde iniţiativa tinerilor de la Moineşti pentru ridicarea productivităţii muncii schimburilor de noapte la nivelul celor de zi. A crescut preocuparea organizaţiilor U.T.M. pentru calificarea tineretului şi extinderea metodelor înaintate de lucru. S-a îmbunătăţit mobilizarea tinerilor la cursurile de minim tehnic. Organizaţiile U.T.M. din regiunea Ploeşti au mobilizat peste 2500 tineri la şcolile de calificare de şase luni organizate pe lîngă întreprinderi.

La sate organizaţiile U.T.M. desfăşoară o mai temeinică popularizare în rîndurile tineretului a avantajelor lucrării pămîntului în colectiv. Sub îndrumarea organelor de partid, unele organizaţii de U.T.M. au luat în răspundere crearea de întovărăşiri agricole şi G.A.C., mai ales în satele fără organizaţii de partid. Datorită muncii politice desfăşurate, un număr din ce în ce mai mare de tineri se înscriu în gospodării colective şi întovărăşiri împreună cu familiile lor. În regiunea Bucureşti, de exemplu, organizaţiile U.T.M., sub conducerea organizaţiilor de partid au contribuit în ultimile luni la crearea a 15 noi întovărăşiri agricole şi au mobilizat 6974 tineri din regiune au intrat în G.A.C.-uri şi întovărăşiri. În Regiunea Autonomă Maghiară, au fost formate, din rîndurile tineretului, 21 comitete de iniţiativă pentru crearea de întovărăşiri, iar în regiunea Constanţa au intrat în acest an în G.A.C. şi întovărăşiri peste 4400 de tineri. Exemple asemănătoare se pot da din toate regiunile ţării, din toate ramurile economiei şi culturii.

Realizările obţinute în activitatea organizaţiilor noastre nu ne pot face însă să închidem ochii asupra lipsurilor şi neajunsurilor din munca U.T.M., lipsuri şi neajunsuri care-şi au în mare măsură izvorul în caracterul şablon al muncii multor organizaţii utemiste. O lipsă serioasă o constituie faptul că numeroase organizaţii utemiste încă nu reuşesc să împletească realizarea unor acţiuni politice cum ar fi alegerea organelor conducătoare, preschimbarea documentelor U.T.M. cu activitatea practică a tinerilor în producţie. Multe din organizaţiile utemiste au încă o slabă preocupare pentru antrenarea tinerilor la ridicarea productivităţii muncii, la dobîndirea unei înalte calificări profesionale, la transformarea socialistă a agriculturii. Slabă este de asemenea activitatea desfăşurată de multe organizaţii utemiste pentru combaterea indisciplinei. În multe organizaţii de U.T.M. se mai folosesc forme greoaie, plictisitoare de muncă cu tineretul. O consecinţă a acestei stări de lucruri o constituie şi faptul că creşterea numerică a U.T.M. e nesatisfăcătoare. Cu toate că în luna martie au fost primiţi în U.T.M. un număr de 19.977 noi membri, mai sînt încă lunar între 22.000-23.000 organizaţii de bază care nu primesc nici un membru. Acum, cînd ne pregătim pentru cel de al doilea Congres al U.T.M., este firesc ca fiecare membru al U.T.M., fiecare activist să-şi pună întrebarea: „Cum să întîmpinăm cu rezultate cît mai bune Congresul?" Şi este neîndoios că utemiştii se vor strădui să ridice la un nivel mai înalt activitatea organizaţiei şi munca fiecăruia în parte, să lichideze neajunsurile şi lipsurile existente. Ei se vor strădui să dezvolte toate realizările, tot ce e bun şi pilduitor în munca şi viaţa de organizaţie, în activitatea tineretului.

Organizaţiile U.T.M. din industrie vor lupta pentru îmbunătăţirea continuă a muncii brigăzilor de tineret şi a posturilor utemiste de control, pentru mobilizarea fiecărui tînăr la îndeplinirea şi depăşirea sarcinilor de plan, la ridicarea productivităţii muncii şi reducerea preţului de cost, la ridicarea calificării profesionale şi însuşirea tehnicii noi, la studierea şi extinderea metodelor înaintate de muncă, la întărirea disciplinei în producţie.

Organizaţiile U.T.M. de la sate — sprijinite mai puternic de către comitetele raionale U.T.M. — vor trebui să desfăşoare o muncă mai temeinică pentru transformarea socialistă a agriculturii, să popularizeze în acest scop mai bine statutul-model al G.A.C. şi al întovărăşirilor agricole, să organizeze mai des vizite în G.A.C. şi întovărăşiri, întîlniri ale tinerilor din G.A.C. cu tineri din sectorul individual. Organizaţiile U.T.M. — vor mobiliza larg tineretul la terminarea în bune condiţiuni a lucrărilor agricole de primăvară, la întreţinerea culturilor şi la campania agricolă de vară. Se va extinde întrecerea pentru titlul de „cea mai bună brigadă de tractoare", vor fi generalizate asemenea iniţiative ca aceea a organizaţiei de bază din comuna Armăşeşti regiunea Bucureşti.

Organizaţiile U.T.M. din şcoli şi facultăţi vor lupta mai activ pentru mobilizarea elevilor şi studenţilor la învăţătură, pentru pregătirea şi desfăşurarea examenelor de sfîrşit de an în cît mai bune condiţiuni.

Discuţia cu privire la proiectul Statutului Modificat al U.T.M. va trebui să contribuie în mod nemijlocit la o îmbunătăţire simţitoare, la o mai mare înviorare a vieţii interne de organizaţie. Să facem viaţa organizaţiilor noastre mai bogată, mai interesantă, să organizăm activitatea noastră în aşa fel încît fiecare utemist să se simtă în U.T.M. ca într-o adevărată organizaţie de tineret. Să încurajăm pe toate căile iniţiativa tineretului, să atragem pe fiecare utemist în acţiuni interesante, menite să-i întărească dragostea de muncă, hotărîrea de a săvîrşi fapte mărețe pentru patrie şi popor. Să clocotească puternică, pasionantă ca însăşi viaţa tineretului nostru, viaţa fiecărei organizaţii utemiste!

Ziua deschiderii celui de al II-lea Congres U.T.M. să ne găsească pe noi, utemiştii, întregul tineret muncitor şi studios, mîndri de noi şi noi realizări pe şantierele construcţiei socialismului.

„Scînteia tineretului"

Oaspeţi de peste hotare cu prilejul zilei de 1 Mai

Pentru a sărbători împreună cu oamenii muncii din ţara noastră ziua de 1 Mai, Consiliul Central al Sindicatelor a invitat numeroase delegaţii sindicale de peste hotare.

În cursul zilei de vineri au sosit membrii delegaţiilor sindicale din U.R.S.S., R. P. Chineză, R. P. Mongolă şi din Indonezia.

Din delegaţia sindicală sosită din U.R.S.S. fac parte: Ivan Dvornikov, şef de secţie în Consiliul Central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică, Konstantin Kisleakov, strungar la fabrica de turbine din Harkov şi Evghenia Kazakova, maistru ajutor la fabrica textilă „Kalinin" din Moscova.

Delegaţia sindicală care a sosit din R. P. Chineză este alcătuită din Van Ciun, vicepreşedintă a Consiliului Sindical din Harbin, Van Şa-pa, inspector pentru protecţia muncii din departamentul industrial al provinciei Kansu, Ciao Ien-lin, vicepreşedinte al Consiliului Sindical al Casei de Editură „Sinhua" din Pekin, Suen Cien-min, preşedinte al Consiliului Sindical al provinciei Tsingha, director al Biroului muncii din provincia Tsingha şi Van Ci-iuan, vicepreşedinte al Consiliului Sindical al Regiunii Autonome Mongole Interioară.

Din R. P. Mongolă au sosit Ravjaa Ţăranplaiun, preşedintele C.C. al Sindicatului Muncitorilor Minieri şi Dănsurăn Ţăsărjav, muncitor feroviar.

La sosire, membrii delegaţiilor sindicale de peste hotare au fost întîmpinaţi de Stelian Moraru, vicepreşedinte al C.C.S., Maria Moraru, N. Popescu, I. Udrea, membri ai prezidiului C.C.S., Marcel Chirtic, şeful secţiei internaţionale a C.C.S., precum şi de numeroşi activişti ai sindicatelor.

Adunări festive închinate zilei de 1 Mai

După ce au încheiat schimbul de dimineaţă, constructorii de maşini şi unelte agricole de la uzinele „Semănătoarea" au participat la adunarea festivă închinată măreţei sărbători. Cu acest prilej tov. Nicolae Ghemu, din partea Comitetului raional „Gh. Gheorghiu-Dej" al P.M.R. a vorbit despre însemnătatea internaţională a zilei de 1 Mai. Directorul uzinelor, tov. Ilie Dorobanţu, a arătat apoi că muncitorii uzinelor şi-au realizat angajamentele luate în cinstea marii sărbători, îndeplinind înainte de termen şi la toţi indicii planul de producţie pe luna aprilie. Darurile muncii noastre pe care le trimitem oamenilor muncii de pe ogoare — a spus în încheiere vorbitorul — sînt sutele de maşini agricole produse în luna aprilie dintre care 10 secerători legători, 10 cositori mecanice, 10 dispozitive pentru însămînţarea porumbului în cuiburi aşezate în pătrat şi 4 tone piese de schimb produse peste plan.

Asemenea adunări au avut loc în numeroase întreprinderi din capitală şi provincie.

Brigada fruntaşilor

Cu toate că de la staţiune am plecat cu noaptea în cap, intenţia noastră de a prinde pe pelicula aparatului fotografic imaginea consfătuirii de dimineaţă şi a plecării în brazdă a brigăzii a 6-a de la S.M.T. Făcăeni, condusă de utemistul Mircea Ghioajă, nu şi-a atins ţinta. Pot fi vinovaţi caii de la teleguţa cu care ne-a purtat directorul staţiunii. Pot fi vinovaţi membrii amintitei brigăzi care, aşa cum am aflat mai tîrziu, şi-au făcut un obicei din coborîrea cormanelor plugurilor în brazdă înainte ca primele suliţi de foc ale răsăritului să înroşească orizontul. Poate. Dar ce mai la deal, la vale. Nu am reuşit să ne atingem ţinta propusă şi de aceea o să vi-i prezentăm pe membrii brigăzii, aşa cum i-am cunoscut şi noi, la lucru pe brazdă.

Incă de la staţiune am fost informaţi că în întrecerea în cinstea zilei de 1 Mai brigada a realizat în prima decadă 225 hantri, ceea ce echivalează cu 50 la sută din planul ei în această campanie. Cînd am ajuns în capul tarlalei pe care tocmai o arau, întîmplarea a făcut ca primul care a venit cu tractorul la capul locului să fie fruntaşul brigăzii, utemistul Nicolae Alexe, care în prima decadă a realizat cu tractorul său 72 de hantri. După ce ne-a strîns mîna cu căldură, zîmbind, s-a grăbit să-şi reia locul la conducerea K.D.-ului său (fotografia nr. 1).

Admirînd calitatea arăturii şi petrecîndu-l cu privirea şi chiar cu pasul, nu după mult timp ne-a ajuns din urmă Mircea Nicolae cu I.A.R.-ul său prin parbrizul căruia am zărit venind un alt tractor (fotografia nr. 2). *Ne-am îndreptat spre el. La volan, vesel ca întotdeauna, stătea utemistul Ion Neagu, sau Neluţ cum îi spun băieţii în brigadă, şi-i arăta ajutorului său, elevul utemist Virgil Pălici, secretul conducerii pe brazdă a M.T.Z.-ului* (fotografia nr. 3).

Insoţindu-i, la celălalt capăt al tarlalei am dat peste o adevărată şedinţă. Chiar şi cînd eşti în întrecere, cînd fiecare clipă e preţioasă, părerea „clientului" contează în primul rînd. Mai ales cînd acesta este aşa de tînăr ca întovărăşirea din Găiţa, pentru care această primăvară e cea dintîi de muncă unită. Şeful brigăzii, Mircea Ghioajă, şi tractoristul Victor Spiru ascultă cu atenţie părerea preşedintelui întovărăşirii, Ion Lungu, şi a secretarului întovărăşirii, Ion Pălici.

— Da, arătura e bună (fotografia nr. 4).

La orele prînzului, cînd ne-am sfîrşit treburile pe Bărăgan şi am trecut să ne luăm rămas bun de la membrii brigăzii, am reuşit, fără nici un efort, să surprindem un aspect din felul în care îşi petrec timpul liber tovarăşii din brigada fruntaşă condusă de utemistul Mircea Ghioajă (fotografia nr. 5). Şi cu toate că disputa de şah dintre elevul tractorist Virgil Pălici şi pontatorul alimentator Ion Crăciun, muzica veselă a patefonului şi ciorba gustoasă, pregătită de bătrînul bucătar al brigăzii, ne îmbiau să mai rămînem, treburile reportereşti ne-au silit să le strîngem mîna şi să le urăm noi succese în întrecerea pornită în cinstea zilei de 1 Mai.

ION ŞERBU

Foto: D. F. DUMITRU

Manifestări artistice în zilele de 1 şi 2 mai

In zilele de 1 şi 2 mai, în parcuri, pieţe publice, la teatrele de vară şi în căminele culturale din Capitală se vor desfăşura numeroase manifestări artistice la care îşi vor da concursul mari ansambluri artistice profesioniste şi de amatori.

In după amiezile acestor zile vor prezenta programe: în piaţa Republicii — Ansamblul de estradă al R.P.R., Ansamblul de cîntece şi dansuri al M.F.A., Fanfara M.F.A., echipele artistice ale Institutului de ştiinţe economice şi planificare „V. I. Lenin" etc.; la Teatrul de vară „Nicolae Bălcescu" — Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R., echipele artistice ale Complexului „Griviţa Roşie", Ansamblul M.A.I. etc.; la parcul Bragadiru — Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R., echipele artistice de la „Victoria-Cauciuc", „Electromagnetica" etc.; la Teatrul de vară din parcul de cultură şi odihnă „I. V. Stalin" — orchestra „Barbu Lăutaru", echipa artistică a Institutului agronomic etc.; la Arenele Libertăţii — Teatrul de Stat de Operetă, echipele artistice de la Flamura Roşie; la Teatrul de vară „23 August", — echipele artistice de la uzinele „23 August", „Republica", „21 Decembrie" etc.; în parcul „8 Mai"— Ansamblul de cîntece şi dansuri al Sfatului Popular al Capitalei, echipele artistice de la Radio Popular, Fanfara M.F.A. etc.

Pe ecranele amenajate în piaţa Ferentari, Banu Manta, Halele Obor, etc. vor fi prezentate filme.

In ziua de 2 mai, în pădurile Băneasa şi Mogoşoaia vor fi organizate serbări cîmpeneşti.

O nouă linie de troleibuze în Capitală

Incepînd de astăzi sîmbătă, troleibuzele liniei 81 vor lega comuna Băneasa şi Piaţa Victoriei de Gara de Nord.

In cinstea zilei de 1 Mai constructorii reţelei electrice a I.T.B.-ului au încheiat înainte de termen lucrările de pe şantierul troleibuzului. Intr-un timp scurt ei au montat stîlpii, au întins cablul electric şi au făcut racordul la reţeaua centrală. Au făcut apoi probele de funcţionare a reţelei, care au dat rezultatele aşteptate.

Alături de muncitorii I.T.B.-ului, la pregătirea noului traseu al troleibuzului au lucrat şi echipele de muncitori ai întreprinderii de drumuri şi poduri Bucureşti. Luîndu-se în întrecere cu electricienii, asfaltatorii şi pietrarii au terminat în timp de 20 de zile asfaltarea în întregime a străzii Maltopol şi au făcut lucrări de nivelare şi reparare a pavajelor pe bulevardele N. Titulescu şi Gh. Duca.

Linia de troleibuze 81 va avea următorul traseu prelungit: Aeroportul Băneasa — Piaţa Scînteii— şos. Kiselef — Piaţa Victoriei — bd. N. Titulescu — str. Maltopol — bd. Gh. Duca — Gara de Nord.

În căminul *studentelor gospodine*

Şantierul pe care abia îţi găseşti o potecă accesibilă pentru a ajunge la blocurile celor două cămine ale Institutului tehnic Galaţi, şanţurile, mormanele de pămînt, ţevile aruncate ici colo şi în sfîrşit, blocurile „la roşu" care-ţi dau viziunea unui aranjament de cărămizi despărţit din loc în loc de ferestre, nu-ţi inspiră de loc încrederea că aici este o clădire locuibilă, dar să te mai gîndeşti la confort, la condiţii de locuit plăcute, intime, aşa cum se cuvine să fie într-un cămin studenţesc. Cei care te însoţesc, gazdele, sînt liniştiţi, te conduc cu o anumită siguranţă, care-ţi dă şi ţie curaj.

Incă de la intrare, pe culoare, domină impresia unui lucru făcut în pripă, pe alocuri chiar neglijent. Se simte nevoia finisării, a unui control sever pentru fiecare perete, fiecare uşă, fereastră şi, mai ales, pentru fiecare instalaţie. Dar dincolo de acest neajuns, pe care cu siguranţă că în timpul cel mai scurt întreprinderea de construcţii îl va înlătura, curăţenia şi-a găsit aici un lăcaş în care toţi îi poartă de grijă. Şi asta înseamnă ceva pentru un cămin unde sînt zeci de oameni cu zeci de obiceiuri.

Blocul B. este blocul fetelor. Il distingi după perdeluţe; fetele au fost mai protejate de Institut decît băieţii, sau, au fost mai isteţe şi le-au luat-o înainte studenţilor, obţinînd perdeluţele. Fireşte, dacă singura deosebire dintre căminul băieţilor şi cel al fetelor ar consta în aceasta, ai rămîne dezamăgit. Fetele sînt totuşi fete, au mai mult gust, sînt mai gospodine şi, bineînţeles, ai şi mai mari pretenţii de la ele. Dar să vorbim despre căminul studentelor fără comparaţii. Să nu-i neîndreptăţim pe băieţi al căror cămin este şi el neaşteptat de curat şi ordonat.

La ora cînd am vizitat căminul fetele erau la cursuri, iar cele care erau libere plecaseră, probabil în parc. Era prea ispititoare ziua aceea de primăvară şi parcul, care e la doi paşi de cămin. Oricît de plăcut ar fi în camera unde locuieşti, preferi într-o astfel de zi o bancă în parc, să înveţi în mijlocul naturii înverzite. Fiecare a avut însă grijă să-şi lase în cameră cartea de vizită: „Ordine şi curăţenie desăvîrşită".

Poate, dacă ai lua în ansamblu camerele, ai fi îndemnat să tragi o concluzie generală asupra lor. Sînt aşezate de-o parte şi de alta a culoarului, au aceeaşi mărime, fiecare are un număr, pe uşă o hîrtie cu numele locatarelor, în fiecare locuiesc patru studente— tocmai bine pentru a se putea odihni şi învăţa în condiţii bune. Iar în fiecare cameră, în afară de paturi, o masă şi scaune, sînt două dulapuri şi noptiere. Cum sînt aşezate paturile, pătura, perna, unde sînt puse dulapurile, scaunele? Pe masă şi pe noptiere, fetele au avut grijă să pună ceva? Dar pe jos? Contează foarte mult aceste lucruri pentru oricine doreşte să se simtă în camera de cămin ca acasă, să fie atras să-şi petreacă timpul în mijlocul tovarăşilor de cameră, să se bucure de o atmosferă cît mai plăcută.

Iată probleme pe care fiecare le-a rezolvat în măsura priceperii şi mai ales a strădaniei.

In camera 112, locuiesc studente din anul IV Tehnologie. Una din fete, dorind să păstreze specificul camerei de acasă, şi-a pus pe perele un covor ţesut şi pe pat o pernă brodată. Masa e frumos acoperită, iar pe jos fetele au pus pături (cu aprobarea administraţiei). Camerei îi mai lipsesc doar flori iar geamantanele de pe dulapuri, îi strică oarecum aspectul.

Şi în camera 110 este ordine, curăţenie, dar fetele n-au găsit nimic mai deosebit pentru camera lor, nici pentru masă, nici pentru noptiere. Cine sînt? Se ştiu ele, şi n-are rost să le dăm numele, să le punem într-o situaţie proastă în faţa băieţilor, mai ales că s-ar putea ca primăvara să aducă şi în camera lor o atmosferă mai proaspătă. Nici numele fetelor din anul III Tehnologie, locatare ale camerei cu numărul 214 nu le trădăm. Işi vor da singure seama că nu-i de loc plăcut la vedere ca hainele să fie înşirate pe-afară, geamantanele să stea cocoţate pe dulapuri, iar paturile să fie aranjate fără gust. Aşa şi cu cele din camera 216, care nu prea şi-au aranjat camera înainte de plecare şi cele din 217 care încă n-au găsit nimic să pună pe jos.

Sînt însă în cămin patru fete, ale căror nume le dăm fără teamă că le compromitem cu ceva în faţa băieţilor. Ba poate dimpotrivă. E vorba de locatarele camerei 111: Aurelia Vlăşceanu, Elena Cîrdan, Ana Popescu, Stela Condrea studente în anul IV Tehnologie, pe care le vedeţi mai sus, în fotografie, în camera lor, pregătindu-se să plece la plimbare.

Camera lor e cea mai frumoasă. Cu acelaşi mobilier, cele patru prietene şi-au aranjat o locuinţă pentru care oricine le-ar invidia.

Elena Cîrdan le-a învăţat pe cele trei prietene să croşeteze feţe de mese, milieuri şi, în timpul liber au lucrat pentru masa din cameră o faţă de masă şi pentru noptiere milieuri. Şi-au adus de acasă pînă şi covoare, iar pe pereţi şi-au pus tablouri. Ce-i lipseşte camerei? Nimic. Are şi flori şi cochetărie şi intimitate, dar mai ales are patru fete a căror prietenie datează de ani, prietenie care nu e exprimată numai în felul în care îşi îngrijesc camera, ci şi în felul cum se ajută, cum învaţă.

Misterul acestei curăţenii desăvîrşite, care domneşte aproape în fiecare cameră, a acestei griji deosebite pentru ca fiecare lucru să fie aşezat la locul lui, nu-i greu de aflat. Cele mai multe din fete mărturisesc că s-ar simţi prost să plece din cameră şi să lase lucrurile în dezordine, în timp ce colega de alături îşi aranjează cu grijă colţişorul. Influenţa bună a prins uşor aici, şi-au avut timp să se obişnuiască deja cu ziua destinată curăţeniei, sîmbăta.

Desigur, pînă cînd acest cămin va deveni pe deplin confortabil va mai trece timp. Acum, au doar săli de lectură la fiecare etaj, staţie de radioficare şi difuzoare pe săli, cameră de primire. Peste cîtva timp însă, vor fi instalate difuzoare în fiecare cameră, într-o încăpere vor fi aduse aragazuri, pentru ca fetele să aibă unde găti; cantina, spălătoria şi călcătoria vor fi mutate în aceeaşi clădire, vor fi aduse aici şi cărţi. Studenţii au răbdare şi încrederea necesară că toate acestea se vor realiza. Pînă atunci se gospodăresc chibzuit ca să se simtă cît mai bine.

LUCREŢIA LUSTIG

ÎNCEPUT DE FERICIRE

Pitulată în pădurile dese, în şanţuri şi vîlcele adînci, zăpada îşi trăia ultimele ore. Primăvara atotînnoitoare o izgonise de mult din cîmpii şi acum străbătea încet dar sigur pînă-n cele mai depărtate ascunzişuri ale iernii, ca să-i ia locul şi acolo. Dovadă stătea mulţimea tămîioarelor gingaşe, care acopereau pămîntul chiar alături de nămeţii încă netopiţi, ca un covor verde-vioriu. Odată cu înaintarea primăverii, viaţa începea să-şi recîştige frumuseţea, bucuriile...

Anul acesta, ţăranii muncitori din satul Stejaru, raionul Strehaia, vor avea mai puţine tămîioare şi, totuşi, o bucurie mai mult. Cum? Foarte simplu: tămîioarele înfloresc şi pe haturi— iar haturile nu mai există. Doar trei familii din Stejaru nu sînt înscrise pînă acum în întovărăşirea care s-a născut la începutul acestei primăveri, în martie. Celelalte 67 au păşit pe drumul cel nou. Asta-i însă o poveste mai lungă, ale cărei începuturi trebuie căutate în urmă cu cîtva timp.

★

Intr-o zi de iarnă, organizaţia de bază U.T.M. din sat avea adunare generală. Prelucrau, pentru a nu ştiu cîta oară, statutul model al întovărăşirii agricole. Şi, ca-n atîtea alte dăţi, adunarea putea să se termine aşa cum începuse: fără nimic concret, fără nici o hotărîre de a porni la drum. In urma ei ar fi rămas doar un proces verbal, bun, la nevoie, pentru a dovedi cuiva, vreunui curios, că utemiştii din Stejaru „se ocupă" de transformarea socialistă a agriculturii. Dar, în acele zile, se afla în sat un om, Pantelimon Diaconu, instructor al comitetului raional de partid. Nu întîmplător venise el în sat, şi tot nu din întîmplare a stat de vorbă cu Mircea Buşe, secretarul organizaţiei de bază U.T.M. Au discutat ei multe, fără îndoială, dar n-are rost să istorisim aici pe larg ce-a zis unul şi ce-a răspuns celălalt. Mai bine să ne întoarcem la adunarea utemiştilor unde, după prelucrarea statutului model, Mircea Buşe s-a sculat şi a spus:

— Eu unul ştiu acum ce înseamnă întovărăşirea şi mai mult nu vreau să aştept. Trebuie să începem cu ceva. Cum mă duc acasă, stau de vorbă cu alde taica, să facem cerere...

Cîteva clipe a fost linişte. Apoi s-a ridicat o fetişcană, Elena Vîlcu, şi-a spus acelaşi lucru, apoi s-a mai ridicat unul... La sfîrşitul adunării, ştiau cu ce trebuie să înceapă: fiecare utemist să-şi lămurească părinţii.

Mircea Buşe s-a ţinut de cuvînt: cererea familiei sale a fost prima din tot satul. I-au urmat altele şi, nu după multă vreme, a început să activeze comitetul de iniţiativă pentru crearea întovărăşirii. A fost un început rodnic.

„Ei, dacă începutu-i bun, atunci totul merge ca pe apă", o să spuneţi. Aşa credeţi, dar ia să-i întrebaţi pe cei din Stejaru! Acum ei ştiu cîtă muncă trebuie ca să dezrădăcinezi din mintea şi inima oamenilor obiceiurile vechi, prejudecăţile, minciunile răsădite cu grijă acolo, de-a lungul anilor, de către cei care au nevoie de ele — chiaburii. Dar stejărenii n-au fost singuri în această muncă. Au avut în fruntea lor partidul, au avut alături oameni de nădejde.

Văzînd frămîntarea satului, învăţătorul Petre Bocănete şi-a dat seama că nu poate să rămînă de-o parte — spectator şi, poate, admirator. Impreună cu el, utemiştii din Stejaru au găsit o nouă cale pentru a sprijini crearea întovărăşirii: o echipă artistică. Au înfiinţat-o, au făcut repetiţii şi au prezentat trei spectacole cu cîntece, piese şi recitări despre transformarea socialistă a agriculturii. Odată cu repetiţiile şi spectacolele, au dus şi munca de lămurire a părinţilor şi a altor ţărani muncitori. Ultimul program l-au prezentat la inaugurarea întovărăşirii.

La începutul primăverii întovărăşiţii din Stejaru ieşeau la cîmp să cerceteze pămîntul: s-a zvîntat sau nu? Deseori, ochii li se opreau pe fragedul verde-vioriu al tămîioarelor de pe haturile sortite pieirii. Dar inima nu li s-a strîns niciodată. Tămîioare înfloresc destule în luncă, să tot aduni, în fiecare primăvară care va veni, fără necazuri, fără griji.

Fiecare primăvară readuce vieţii frumuseţea şi bucuriile pierdute pe timpul anotimpului geros; dar drumul pe care au pornit stejărenii în această primăvară înseamnă cu mult mai mult, înseamnă însăşi biruinţa vieţii noi, fericite, pline de bucurii în orice anotimp.

TEOFIL SILVE

B. CLATICI

LITERATURĂ-ARTĂ

Nicolae Țic

Departe...

— Schiță —

De trei ceasuri, de cînd s-a sculat, Miron pregătește bagajele. Inchide un geamantan și-l așează lîngă ușă, dar îndată i se pare că o haină n-a fost bine împăturită și se botește. Ia munca de la capăt, cu răbdare, gîfîind de oboseală. Uneori, parcă amintindu-și de ceva, scoate din buzunarul pantalonilor o portocală: „Vrei?... Nici bomboane? Sînt umplute"... și din celălalt trage un pachețel. Ca niciodată, Iulia simte un fel de greață față de omul acesta înalt și lăbărțat, cu palmele mereu umede. „Biscuiți nu vrei?" și-i arată în palmă biscuiți zdrumicați. De cînd îl știe, Miron umblă cu buzunarele pline. „Vrei?... Ia, că mai am"... In cameră stăruie miros de heringi. Miron a venit pe munte cu o servietă plină de heringi. Ii prăjește el, pe reșou... Fără heringi nu poate trăi... A împuțit toată cabana cu mirosul acela... Acum, cînd a rămas singură cu el, în camera împuțită, i se pare stupid... Ceilalți prieteni au plecat în zori, pe munte... Miron n-a lăsat-o, să nu obosească... La noapte călătoresc cu trenul și o să-i fie greu. „Vrei? Ia măcar o felie de portocală"... Iulia îl privește în batjocură. O înăbușă mirosul de heringi și-ar vrea să plece undeva, departe, departe, spre necunoscut... Miron îi mîngîie părul, cu palmele lui... Ca într-o străfulgerare, ei îi trece prin minte că de doi ani, de cînd sînt căsătoriți, nu i-a spus niciodată că-l iubește... Nici înainte... Ar vrea să-i spună acum, cînd îl urăște... ca să-l chinuie, să-l vadă cum se strîmbă de bucurie... „Dragul meu... și-i ia palmele între ale ei, să le simtă umezeala și să-l urască mai mult. Dragul meu"... Glasul ei sună spart — și nu mai poate vorbi. El stă alături lăbărțat, cu ochi sticloși, înecîndu-se de plăcere... Dă s-o cuprindă cu brațele, dar ea se smulge. Işi aduce aminte cum a îmbrățișat-o întîia dată, noaptea, pe stradă... Ea se zbătea să scape, dar el o încercuia cu brațele, parcă ar fi vrut să prindă o găină „Stai tu, dar stai"...

Văzînd că-l îmbrîncește, Miron rîde strîmb:

— Stai, tu... De ce nu ești cuminte?

— Nu vreau să mai fiu cuminte, înțelegi? Nu vreau! și iese, răvășită. In clipa aceea aude țîrîit de telefon. I se pare straniu că aici, în vîrf de munte sună telefonul. In pustietatea asta vrea să audă alt glas, de oriunde și ridică receptorul.

— Cine-i acolo?

— Dar dumneata ce vrei?

— Să vorbesc cu cineva, cu oricine... Sînteți excursionistă? Apoi grăbit, de teamă să nu i se închidă telefonul: eu sînt de la observatorul meteorologic, din munte... De trei luni n-am coborît de-aici și n-am vorbit cu o femeie... Ințelegeți?

Iulia închide dar în clipa aceea o cuprinde tristețea. Parcă a tăiat o punte spre necunoscut, spre departe, departe. O strigă Miron, dar nu se mișcă. Așteaptă — și nu știe ce. O trezește din răvășeală telefonul.

— Știam că n-ați plecat...

— De unde? tresare Iulia...

— Așa... iar după o clipă de tăcere: nu știu... Eu vă cunosc.. Ați fost ieri pe la noi... Vă plimbați prin fața cabanei și retezați iarba cu o nuia... Vă rog să nu închideți... M-auziți? De ieri, de cînd v-am văzut, mă chinuiesc într-una să vă desenez chipul... să-l păstrez ca o amintire a trecerii dumneavoastră pe-aici... Am umplut un caiet școlăresc, cu chipul...

— Te rog să termini!

— Vă rog să nu închideți... Apoi, deodată: — Sînteți căsătorită?

Parcă împotriva ei, Iulia strigă, grosolan:

— Da, sînt! Ce vrei?

In clipa următoare ar vrea să-i spună o vorbă bună și așteaptă ca el să-i răspundă. El tace. Iulia simte că el n-a închis telefonul, dar tace.

— Alo!... Alo!... Acuma aude răsuflarea lui în receptor... Și dintr-odată, glasul lui, straniu:

— Atunci îl știu pe soț... de ieri... Vă îmbia cu niște biscuiți...

— Termină... Iulia tremură toată și simte cum omul acesta intră în viața ei și nu-i stă în puteri să-l oprească.

— Vă rog să nu închideți, să vorbiți cu mine... De unde sînteți de loc?

— Din Oradea... Acolo m-am născut. Acum ar vrea să vorbească ea, mult de tot, orice...

— Și eu sînt tot din Oradea... M-auziți? Din Oradea... Din O-radea... Pe ce stradă locuiați?...

— Pe Jiga, la 12.. Iulia ar vrea ca el să-i spună altceva, dar ce?

— Atunci erați vecină cu Șoil Șoil, cizmarul... Da?...

Șoil Șoil? Da, și-l amintește, dar ce rost are Șoil Șoil acum?

— Vasăzică, îl țineți minte, spune necunoscutul... Știți că a stat la Dachau, în lagăr, șase ani?... Mi-a povestit cineva care a fost cu el și s-a întors. Bietul om lăsase acasă nevasta și copilul de un an... De fiecare dată cînd veneau oameni în lagăr, întreba cu lacrimi în ochi: Nu sînteți din Oradea? Nu știți nimic?... Era chinuit de dorul familiei. Incerca să-și aducă aminte trăsăturile copilului, ca să-și dea seama cum arată, după trecerea anilor. Iți închipui ce-i asta?... Auzi, prietenul acela care s-a întors îmi spunea că au găsit, îngropate în pămînt, șase perechi de pantofiori. Cine știe cum făcuse rost de material și lucrase pentru copil. Din an în an lucra altă pereche, știind că a crescut copilul și cei vechi nu se mai potrivesc. Iți dai seama?

Ea n-are putere să răspundă. Parcă-i luată de cineva pe sus și purtată nebunește. El vorbește într-una, amețitor, despre toate, apoi se oprește pentru o clipă

— De ce-ți spun toate astea? Nu știu... Așa... Un singur lucru știu cu siguranță... că nu pot să te mai uit, înțelegi? Și-o să te caut acasă, peste tot... Poate c-o să mă uiți... Chiar așa, fie... dar lasă-mă să nu te uit eu... Pe urmă, ce-o fi? Nu știu... Cunosc oamenii. Le vine greu să se despartă de ce au — bun, prost, cum o fi! Se simt bine-n prejudecăți, ca-n baie și au curajul să-și schilodească viața...

Iulia lasă receptorul și simte că trebuie să evadeze. Aleargă cît o țin picioarele. Unde? Oriunde. Poate că va nimeri la cabana lui, poate că în clipa aceasta și el aleargă, să-i iasă în drum. Din urmă o strigă Miron, apoi văzînd că ea nu se oprește, aleargă și el gîfîind.

— Unde vrei să mergi?

— Nu știu, vroiam să mă rătăcesc. Ințelegi? Să mă rătăcesc...

— Dragă, dar sînt lupi! spune el îngrozit.

Se întorc la cabană și Miron ia bagajele, să plece. Iulia stă lîngă telefon, cu fruntea lipită de receptorul rece. Și deodată... El e, necunoscutul, îi simte răsuflarea pripită. Ii spune, ca de pe altă lume:

— Iți mulțumesc...

— Pentru ce? El simte ceva ciudat în glasul ei și repetă.

— De ce?

— Așa... Nu știu. Acuma plec acasă... Taci! taci! Nu, nu vreau. Inchide receptorul. Te rog să închizi! Să nu mai chemi, nu mai sînt aici. Să nu mai chemi!

Miron tîrăște bagajele după el și ea se ține în urma lui, călcînd ca pe spini. Deodată, o pătrunde țîrîitul telefonului, ca un curent care zdruncină. Lasă sacoșa în drum și aleargă îndărăt... I se pare că din urmă o strigă Miron. Sau poate numai i se pare.

Maestrul Iser mereu tînăr

Infinit de multe impresii îți năvălesc în inimă cînd te trezești în mijlocul a zeci și zeci din operele unui artist, fiecare solicitîndu-ți cu insistență atenția. Așa se intîmplă și cînd treci pragul expoziției retrospective Iser, deschisă la Dalles cu prilejul împlinirii a 75 de ani de viață a artistului.

Contactul cu puternica originalitate a artei lui Iser, cunoștința cu strădaniile, întinse pe zeci de ani, de a-și găsi un drum propriu în artă, de a nu se conforma oricăror formule prestabilite, de a încerca mereu ceva nou, te captivează total, încît abia după ce ai părăsit expoziția te lasă să gîndești lucid la ceea ce îl caracterizează pe artist.

Fără îndoială că despre combativitatea lui Iser te poți referi mai direct la caricaturile de la începuturile creației, cînd penița-i acidă înfiera monarhia criminală și pe politicienii corupți. Cît de interesant continuă aceasta în unele picturi înfățișînd chipuri de țărani! Aceleași linii incisive dau contur figurilor colțuroase ca niște stînci, nu mai puțin dîrze ca acestea.

Te încîntă la Iser nesecata-i fantezie, forța de a turna plastic, într-o viziune distinctă, originală, ceea ce e caracteristic unor oameni sau locuri. Sigur că în realitate crîmpeiul de cîmp nins pe care trec zgribuliți soldați, nu putea avea nuanțele de verde pe care i le atribuie Iser în tabloul „Soldați în marș în 1917". Dar putea oare altceva să-ți sugereze mai viu soarta acestor oameni plecați fără voie să moară la ordinul celor care nu vedeau în ei decît simple mantale verzi ce trebuiau să populeze frontul de luptă?

Fotografia noastră e o reproducere după pictura „Femei semnînd Apelul Păcii de la Viena" (1954), una din operele cu care maestrul Iser, mereu tînăr, pășește în rînd cu toți luptătorii pentru progres.

De la Beaumarchais la „Tragedia optimistă"

Este îndeobște greu să apreciezi resursele unui artist după ce l-ai văzut doar dintr-o singură postură. Și aceasta s-a întîmplat în cazul majorității studenților anului IV actorie (clasele profesorilor Beate Fredanov și A. Pop Marțian) pe care i-am cunoscut doar în fulgerarea cîte unei singure apariții pe scenă. De aceea nici nu mă încumet să intru în analiza creației lor.

Aș fi însă bucuros dacă aceste rînduri ar consemna măcar — în măsura pe care o merită — rodnicia căutărilor creatoare ale viitorilor noștri actori, pe care i-am văzut pe scena studioului experimental al Institutului „I. L. Caragiale" în două reușite spectacole-producții: „Bărbierul din Sevilla" de Beaumarchais și „Tragedia optimist" de V. Vișnevski.

Se cuvine să fie subliniat — fie chiar într-o notă — efortul creator complicat al studenților clasei conduse de prof. Beate Fredanov (lector Vlad Mugur). Ei au trecut de la dantela spirituală și delicată a dialogurilor incisivei comedii a lui Beaumarchais la patosul eroic și tumultul revoluționar al „Tragediei optimiste". Oricît meșteșug prea minuțios dozat ar putea exista la Constantin Rauțchi, el a jucat cu aceeași naturalețe, chiar dezinvoltură aș zice, două roluri profund deosebite: doctorul Bartholo în „Bărbierul din Sevilla" și marinarul răgușit în „Tragedia optimistă". Și e evident că tînărul actor se anunță de pe acum ca un artist multilateral dotat pentru compoziție. El a știut să dezvăluie expresiv atît mărginirea retrogradă, veleitățile ridicole de amorez ale bătrînului doctor satirizat de Beaumarchais (învingerea diferenței de vîrstă i-a dat probabil destul de furcă), cît și hidoșenia morală, lipsa de scrupule, lașitatea animalică a anarhistului sifilitic din „Tragedia optimistă".

Ce-i drept, trecerea de la o piesă la cealaltă — implicînd o întoarcere de 180 de grade — nu putea să fie realizată egal de toți interpreții distribuiți în ambele spectacole. Victor Rebenciuc, de pildă, se simte parcă mai la largul lui în uniforma de marinar roșu decît în superbul vestmînt de grand de Spania al contelui Almaviva. Iar pentru George Cozorici mi se pare mai potrivit rolul marinarului bolșevic Vainonen — în interpretarea căruia a găsit o bogăție de nuanțe omenești — decît rolul lui don Bazilio în care a mai fost distribuit. De altfel în genere face impresia că în vreme ce tinerilor interpreți le-a venit relativ ușor să intre în „pielea" eroilor lui Vișnevski, ei s-au acomodat mai greu cu stilul oarecum convențional în care a fost tratată scenic comedia lui Beaumarchais.

Aceste remarci sumare nu pot epuiza nici pe departe problema. Esențialul însă sper că a fost subliniat — chiar dacă am pomenit despre prea puțini dintre talentații interpreți — și anume că cele două spectacole atît de diferite ca problematică și ca factură artistică, au oferit studenților-actori prilejul unei rodnice experiențe creatoare.

MIRCEA ANDREI

Traian Demetrescu alături de noi

La 60 de ani de la moartea scriitorului

MOTTO:
...din gîndurile noastre
Și din durerile intime,
Noi facem opere de artă,
Ne punem inima în rime".
(„UNUI TINĂR")

Bătrîna Capitală a Olteniei a plîns acum 60 de ani stingerea unui sincer și bun artist, prieten al proletariatului. Poetul Traian Demetrescu Tradem — cum își semna lucrările — a murit în plină floare a tinereții, ros de ftizie, în urma unor vitrege condiții de viață. Din fragedă vîrstă Traian Demetrescu s-a alăturat sincer, cu dăruire, cauzei proletariatului, ca și alți colegi ai săi, printre care I. Păun-Pincio, N. Beldiceanu și C. Mille. Tradem a luptat cu condeiul împotriva nedreptei alcătuiri sociale, demascînd corupția, jaful, fanfaronada politicianistă a regimului burghezo-moșieresc, opunînd acestor stări, calda simpatie pentru cei asupriți.

Nu faptul că el a scris uneori poezii străbătute de fiorii decepționismului, de atmosferă întunecată, ori de accentele unei îndurerări dizolvante, caracterizează personalitatea artistică a scriitorului craiovean. Acest „proletar cult", în sufletul căruia s-au înfruntat tendințe contradictorii, a fost și rămîne prin întreaga sa viață și creație un credincios fiu al mișcării muncitorești din țara noastră. Profilul artistului este ușor de reconstituit din variata sa operă: poezie, proză, publicistică, articole politice etc.

Spectrul mizeriei orînduirii burgheze patronînd „comedia umană", constituie obiectivul atacat de arta sa. Cei oropsiți, flămînzii, umilii, se r[...]sesc înfățișați artistic, îndui[...]or, în creația lui Traian Demetrescu. De la drama femeii aruncate în brațele perdiției, constrînsă de mizerie („Magdalena", „Numai frumoasă", „Vînzătoarea de iluzii" etc.), a artistului ce duce o viață de cîine („Cîntărețul de stradă", „Unui amic poet"), a anonimilor îndurerați, obidiți („Necunoscuții", „Proletarii"), pînă la incisivele articole politice scrise împotriva guvernanților liberali și conservatori, — cele mai acute probleme ale acelor vremuri și-au găsit locul în creația sa.

★

Mai mult poet descriptiv, Traian Demetrescu se mărginea la simpla înregistrare, constatare a tarelor societății, scoțînd în evidență izbitorul contrast dintre cei avuți — exploatatorii și cei săraci — împilații (poezia „In atelier", bucata în proză „Osteniții" ș.a.). Soluții revoluționare nu găsim în scrierile sale. Nemulțumit de cele ce vedea în juru-i, el denunță, demască huzurul și-l deplînge pe nevoiaș. E prietenul sincer al muncitorilor și țăranilor obijduiți. In paginile presei muncitorești — „Gutenberg", „Munca", „Lumina nouă", „Adevărul", „Democrația socială" și altele, el a publicat mereu, făcîndu-se prezent pe frontul luptei sociale din timpul său. Activitatea obștească întregește activitatea literară a scriitorului. In 1893 el este ales delegat al muncitorimii craiovene la Congresul de constituire a Partidului social-democrat al muncitorilor din Romînia, iar în anul următor se găsește în conducerea Clubului muncitorilor din Craiova.

Șapte volume de poezii și trei în proză — sintetizează drumul unei îndelungi și laborioase căutări artistice, lupta artistului-cetățean pentru apropierea de viață, suferințele și nădejdile celor mulți Proza sa jurnalistică, articolele politice, consemnează accentele unei vehemente satire la adresa împilatorilor și a ghiftuiților vremii. Scriind despre organizarea proletariatului din Craiova, Tradem constata cu bucurie că „**risipita oaste s-a strîns laolaltă, stindardul roșu s-a ridicat măreț și hotărît în mijlocul ei, și un singur gînd, o singură simțire au pornit să ne călăuzească pe toți**", — fără însă a uita să califice în același timp pîntecoasa burghezime a orașului, drept o „**adunătură monstruoasă de parveniți, de excroci și de cinici**". In „**Să stăm strîmb și să judecăm drept**", de exemplu, schițează un tablou al politicii interne și externe a aceleiași Romînii, politică de aservire capitaliștilor, de înhămare „la carul dușmanului de moarte al neamului rominesc". Supremul argument electoral burghezo-moșieresc — bîta, — își exercita cu plinătate rolul de „dogmă morală" așa cum ne apare în schița sa „**Rolul bîtei în politică**". Rînd pe rînd, aspecte ale vieții politice a țării de atunci sînt surprinse atît în proză, cît și, mai ales, în unele poezii. Transformismul, politica trestiei ce se apleacă la vînt, adoptată de cohorta politicienilor burghezi, deșănțatele campanii electorale burgheze, tentaculele familiei regale acaparatoare, precum și o serie de figuri notorii din viața oficială, — defilează în cronicile rimate ale lui Traian Demetrescu, ca niște veritabile caricaturi.

In ciuda anumitor influen[țe] simboliste pătrunse în poezia [...] a influențelor narodniciste, ori a celor decepționiste, Traian Demetrescu rămîne un apropiat și devotat prieten al celor asupriți, un slujitor al frumosului în interesul unui viitor mai bun, încrezător în triumful cauzei celor mulți.

De aceea, Traian Demetrescu e prezent alături de noi și astăzi cînd construim noua viață. De aceea, îi aducem un cald prinos, și-i păstrăm proaspătă și luminoasă amintirea.

I. MIHUȚ

Traian Demetrescu

MUNCITORILOR

— Cu prilejul serbării internaționale de 1 Mai —

In Mai, cînd rozele-nfloresc
Scăldate-n aurul din soare,
Popoarele sărbătoresc
A muncii sfîntă sărbătoare;
Și-mbătrînita omenire
In nedreptăți și în dureri,
E tînără ca-ntreaga fire,
Sub cerul dulcei primăveri!

Noroadele, prin cugetare,
In ziua asta-și dau cuvînt
Să șteargă tronuri și hotare,
Să facă pace pe pămînt.
Destule uri, destule patimi
Ne-au dus la-același crud omor;
Săracii nu mai au nici lacrimi
Să-și plîngă chinurile lor...

Și pînă cînd să ni se spună
Același vechi cuvînt nebun,
Că viața-i rea?... Se face bună
Atunci cînd omul este bun!
Pămîntul este larg să-ndemne
Pe orice om a-și lua un loc
Și fiecare să-și însemne
Pe el o brazdă de noroc!

Din idealurile voastre,
O, visători flămînzi și goi,
Vor răsări, ca niște astre,
Senine lumi cu oameni noi;
Și-n vremurile-acele sfinte,
Pămîntul poate va fi rai,
Vor răsuna mai dulci cuvinte
In cîntecele lor de Mai!

(„Adevărul ilustrat", 17 aprilie, 1895)

Ioan Meițoiu

MĂRTURISIRI

Și totul se preface în cînt

Intregii nopți i-am stat de strajă.
Pun tocul jos. Destul am scris.
M-atrage somnul ca o vrajă —
Pleoapele-ostenite mi-s

Dar iată-acum se-arată zorii...
Sirena fabricii-a sunat...
Departe-n slavă trec cocorii...
Se-aude-un tren îndepărtat...

Se stinge liniștea sihastră...
Un plop se-nalță foșnitor...
Imi bate cineva-n fereastră...
Se pierde-un pas de călător...

Surîde-ntr-un pridvor o fată...
Intîile tramvaie-apar...
Trec muncitori grăbiți pe stradă,
Orașul se trezește iar.

Și-atunci în suflet simt aproape
Pămîntul țării renăscînd
Și-mi fuge somnul din pleoape
Și totul se preface-n cînt...

Emoții

Imi place să cutreier pădurile ades —
Cîmpiile de aur m-atrag fără sfială;
In freamătul mulțimii îmi place, mai ales.
Mi-e dor să mă preumblu, sub slava de beteală.
Mă fură o sclipire, un sunet ori un viers,
Ori fumul de uzină călătorind agale.
Furtunile, îmi place, să le despic din mers.
Rîvnesc după-o lumină la un amurg de cale.
Mă farmecă soborul de stele-n depărtări.
Torentele de munte mă tulbură într-una.
In mine-s laolaltă ciudate-mpreunări
Și-n suflet stau alături seninul și furtuna.
Dar coborînd în mină, departe-n infinit —
Eu retrăiesc deodată emoția întreagă
A tuturor acestor minuni ce m-au vrăjit
Și dintre toate, mina îmi este cea mai dragă
Și dacă simt căldură, lumină, pe pămînt,
Aduc o mulțumire și soarelui din sfere
Dar și celor ce luptă să scoată din adînc
Cărbunele ce arde descătușînd putere.

La fel și eu eram...

Imi bate-n geam o creangă de afară...
O frunză doar pe ea a mai rămas.
Se zbate-n vînturi așteptînd să moară...
Ce nefiresc îmi sună stinsu-i glas...

...De n-ar fi fost aprinsa ta putere,
Partidul meu — la fel și eu eram.
M-aș fi zbătut în noapte și-n durere
Ca frunza-aceasta rece de pe ram...

DE CE „ANII IUBIRII"?

— Pe marginea povestirii Letiției Papu —

E firesc ca tînărul cititor să deschidă cu emoție și nerăbdare o carte care poartă titlul plin de făgăduieli „Anii iubirii". Cu atît mai mult, cu cît din primele pagini află că povestirea e închinată unei lumi destul de nedreptățită în literatura noastră: aceea a studenților, a intelectualilor de mîine.

Este însă aceasta, într-adevăr, o povestire despre tinerii zilelor noastre, despre ceea ce înseamnă în viața lor iubirea?

Pe Irina, eroina Letiției Papu, o întîlnim în cursul povestirii, străduindu-se să demaște imoralitatea decanului, carierist și nu prea înzestrat. (O colegă, Rada Măgureanu, i-a mărturisit propunerile murdare făcute de acesta). Și iată că asupra dragostei dintre ea și Florin Albu se răsfrînge de asemenea această împrejurare. Tînărul cade vremelnic (și dealtfel în foarte mică măsură) sub influența unor elemente dușmănoase din facultate, care profită de aventurile decanului cu studentele pentru a-l șantaja, impunîndu-i să ocrotească întregul lor grup. Irina nu poate uita dezamăgirea pe care i-a pricinuit-o omul iubit, nu-i poate ierta că a spulberat imaginea ideală pe care și-o făurise despre el În final, Florin se desparte de Irina îndurerat dar hotărît să-și recîștige dreptul la dragostea ei.

Nu severitatea exagerată a Irinei față de iubitul său ni se pare reprobabilă. Scriitoarea avea dreptul s-o conceapă și în felul acesta: nețărmurit de exigentă față de oamenii apropiați („Pentru Florin ea nu poate avea aceeași măsură ca și pentru toți ceilalți", spune un personaj), refuzînd orice compromis. Am fi crezut poate într-o asemenea Irină. dacă ea ar fi trăit în carte ca un om care suferă și se bucură. are îndoieli și frămîntări, caută răspunsuri. Scriitoarea și-a înzestrat eroina cu „farmece" care au făcut cel puțin două victime în facultate, cu capacitatea de a păli, de a se înroși și chiar de a vărsa lacrimi în momente „dramatice". Ne informează că e nefericită cînd s-a certat cu Florin, că i se luminează ochii de bucurie cînd îl întîlnește etc. Irina însă, așa cum apare în desfășurarea acțiunii, desminte toate aceste afirmații. Cuminte, rațională, netulburată, ea trece prin paginile cărții rostind sentențios adevăruri incontestabile, chiar și în cele mai lirice momente. După o îmbrățișare pătimașă, Florin îi recită (desigur, în glumă sau din dorința de a poza puțin) o strofă amară de Heine despre iubire. „Principiala" îndrăgostită folosește prilejul pentru a combate concepțiile pesimiste, ripostînd, pe același ton penibil, didacticist, pe care i-l întîlnim deobicei: „Nu, Florine, nu poate fi așa. Vei vedea că adevărata frumusețe nu se va face de ocară". Și nici măcar în clipele (de mare sbucium sufletesc, după cum ne încredințează autoarea) cînd atitudinea tînărului în adunarea de U.T.M. o dezamăgește, făcînd ca însăși dragostea ei să fie pusă sub semnul îndoielii, pe Irina nu o părăsește logica infailibilă și capacitatea de a argumenta „științific". Iată răspunsul ei, atunci cînd secretarul de partid o întreabă dacă ar fi cerut o sancțiune la fel de gravă pentru alt tovarăș aflat în situația lui Florin: „Chiar dumneavoastră ne-ați spus că nu putem să judecăm faptele în sine, mecanic. Trebuie ținut seama de condiții, de împrejurări... așa e dialectic".. Nu cumva însă tonul acesta rigid e numai un simulacru, o expresie a pudoarei sentimentelor profunde, care se cer ferite de ochii oricui? Nu, căci și „pentru sine", Irina gîndește cam în același mod: „Și eu care mă temeam să nu fiu subiectivă tocmai în cealaltă direcție"...

Poate însă că am înțeles greșit tema povestirii, că titlul „Anii iubirii" are o semnificație mai largă — lupta eroilor săi pentru un anumit ideal moral — și că de aceea — am accepta — dragostea nu ocupă, de fapt, un loc atît de însemnat în viața lor?

E firesc să ne referim din nou, în primul rînd, la eroina principală, Irina Tudoran. Ea e doar purtătoarea unei atitudini combative, ea se străduește, cu consecvență, să obțină dezvăluirea fățărniciei decanului. Autoarea avea posibilitatea să creeze un erou pozitiv viu, complex, care luptă pentru înlăturarea spiritului nesănătos străin nouă, din atitudinea față de învățătură, din relațiile cu colegii, cu profesorii. Cum ni se prezintă însă viața sufletească a acestei studente utemiste, care, pare-se, în intenția autoarei ar fi trebuit să reprezinte un model de urmat?

Despre Irina Tudoran, unul din studenții reacționari spune: „Pentru ea principala preocupare e să aibă conspectele în ordine: iar idealul — ca grupa ei să realizeze frecvența de sută la sută și să fie fruntașă la învățătură". Din păcate, ne vine mai ușor să fim de acord cu această caracterizare decît cu afirmația lui Florin că frecvența și conspectele nu sînt pentru ea un scop în sine, că „există în ea o flacără înaltă și curată care învăluie toate acțiunile". Despre ce ne vorbesc cele mai multe din paginile închinate Irinei, ce profunzimi ale sufletului ei ne dezvăluie? La început aflăm că „o. dor" răspunsurile nesatisfăcătoare ale unui coleg codaș la învățătură, apoi ni se împărtășește — cu amănunte — satisfacția pe care o încearcă atunci cînd ia cuvîntul în seminar. Cînd un muncitor de la școala de alfabetizare îi mărturisește că — din cauza unor neînțelegeri cu nevasta nu a învățat lecția, Irina se gîndește, firește, tot la învățătură: își aduce aminte... cum s-a plîns că li se dă prea multă bibliografie la facultate și i se face rușine. In preajma examenului o întîlnim tremurînd de emoție pentru grupa ei și după aceea, „dezamăgită" de examene deoarece nu toți studenții au răspuns strălucit.

Nu uităm că Irina e studentă, că învățătura este neîndoios sarcina ei principală, singura ei ocupație. Dar, prezentîndu-ne-o aproape numai în această postură, scriitoarea reduce, de fapt, întreaga viață intelectuală a eroinei sale la conspecte, seminarii, evidența calificativelor grupei etc. Nu o vedem preocupată de viitoarea profesiune (cu excepția frazei stereotipe despre munca învățătorului, despre copilul care „pare o pagină albă pe care tu înscrii treptat cunoștințe noi"), nu o vedem citind, punîndu-și probleme, într-un cuvînt, trăind. Atît de săracă apare figura Irinei, atît de limitat orizontul ei, încît cititorului îi pare neverosimil faptul că ea a avut maturitatea sau intuiția necesară pentru a dovedi înțelegere față de Rada Măgureanu, pentru a crede în fondul bun al acestei fete împotriva căreia pledau toate aparențele. Ni se pare că, creînd chipul Irinei, scriitoarea a plătit tribut acelor „teorii" conform cărora eroul pozitiv este, în special, un conglomerat de virtuți, înzestrat cu „talentul" de a emite în orice împrejurări banalități și adevăruri de mult cunoscute.

Tot astfel se explică, credem, și inconsistența personajului Dragoș, lector și secretar al organizației de partid. In povestire, numai de el depinde demascarea decanului Vîncu deși biroul de partid mai are și alți membri. (De fapt, scriitoarea întîrzie în mod artificial deznodămîntul, înlăturînd Irinei, Radei etc., posibilitățile de a aduce adevărul la cunoștința lui Dragoș, care oricum avea anumite bănuieli cu privire la Vîncu). Participarea sa la conflict, însă, se reduce la cîteva convorbiri cu Irina, Florin și alți studenți și la prezența sa în adunarea de U.T.M. Iar discuția la telefon cu soția sa în noaptea Anului Nou (sub influența perechilor de îndrăgostiți de la balul facultății „își aduce aminte" că i-e dor de ea) nu-și îndeplinește cîtuși de puțin menirea de a-l „umaniza". E păcat că priceperea de a realiza un portret veridic, de care a dat dovadă autoarea în crearea figurii lui Vîncu, nu a fost valorificată și în cazul acesta.

Observațiile cu privire la sărăcirea nejustificată a portretului Irinei Tudoran se aplică și celorlalți studenți cu care cititorul face cunoștință în carte. Viața de facultate, e prezentată în povestire monoton, perfect ordonată, lipsită de zbucium autentic, desfășurîndu-se, aproape exclusiv, sub semnul „tocelii". Literatura — totuși principal obiect de studiu al eroilor — nu-i preocupă decît pe studenții reacționari Ceilalți — eroii pozitivi — ocolesc cu prudență această problemă. In general, studenții nu sînt individualizați, nu au o apariție convingătoare în acțiune. Grigore Păun — conceput ca un tînăr devotat, ferm, de o deosebită puritate sufletească — există, de fapt, în povestire numai prin dragostea lui neîmpărtășită pentru Irina și prin strădania lui de a fi obiectiv cu rivalul său. Alți studenți sînt necesari doar pentru a-i provoca eroinei neliniști sau bucurie prin felul cum se prezintă la seminarii și examene. Iar faptul că-i vedem în adunarea generală U. T. M. votînd — în linii generale just — iar mai tîrziu sărbătorind împreună Anul Nou n[u] ni-i apropie mai mult.

La aceste neajunsuri se adaugă stilul grăbit, parcă publicistic, uneori neglijent, care întregește impresia de artificial, lăsată de limbajul personajelor pozitive, mai ales. Iată cîteva exemple: „Florin o asculta pe Irina... *cuprins de o curiozitate nesănătoasă*", „Irina, tu ai citit Ivan Ivanovici? întrebă el (G Păun — N.R.), *făcînd aluzie* la un roman sovietic. „Și Dragoș simți deodată cu putere că pacea avea nenumărate fețe, toate dragi, ea era și privirea gravă și entuziastă a acestor tineri, și zîmbetul luminos al fetei din stînga, și cei doi copilași ai lui Dragoș, care dormeau acum cu șuvițele bălaie răsfirate, și bradul încărcat de lumini și zilele vieții sale pline de bucurii și dezamăgiri, de îndoieli și nădejdi și pline mai ales de o mare dragoste pentru oameni și de o nesfîrșită, îndrăzneață încredere, în viitor".

Am făcut, poate, prea multe observații critice cu privire la povestirea „Anii iubirii". Nu putem uita însă exigența tînărului cititor căruia îi e adresată cartea, și care dorește să găsească în literatură viața adevărată chipul său adevărat. Și scriitorii trebuie să țină seama de aceasta.

FELICIA DAN

CÎND „LUCREAZĂ" BIROCRAȚII tractoarele stau!

Ne-am obișnuit să-i vedem pe birocrați în fața unor maldăre de hîrtii — bineînțeles parafîndu-le sau aplicîndu-le rezoluții — cu ochelarii fugiți pînă în vîrful nasului, iar după urechi și în buzunare purtînd creioane de toate culorile, tocuri și stilouri.

Cei despre care vrem să amintim mai jos, la prima vedere nu prea au însușiri fizice comune cu ale birocraților „clasici". Și totuși... repartizarea tractoarelor în unele raioane din regiunea Timișoara dezvăluie o crasă birocrație din partea serviciului regional S.M.T. (șeful serviciului — ing. Andrei Bucur) și a direcției agricole regionale (director — ing. Mihai Lucuța).

Mecanizatorii din raionul Ceacova sînt dornici să răspundă prin fapte chemării tractoriștilor de la S.M.T. Chirnogeni, regiunea Constanța, însă lucrează și ei cît au de lucru, cît nu, stau. Și stau zeci de tractoare.

In această primăvară, în raionul Ceacova trebuie să se are 40.682 ha. și să se însămînțeze cu diferite culturi 40.790 ha. In afară de atelajele cu tracțiune animală, raionul dispune de trei stațiuni de mașini și tractoare — Ceacova, Peciu Nou și Deta — și de brigăzile venite de la alte S.M.T.-uri din țară, în total un număr de 382 tractoare. Pînă aici nu s-ar părea nimic deosebit decît faptul că tractoriștii aleargă cu limba scoasă după o fîșie de pămînt care să fie arată sau însămînțată.

Iată însă situația dintr-un raion vecin cu Ceacova și tot atît de agrar — raionul Timișoara. Aici, în această primăvară trebuie să fie arate 52.644 ha. și însămînțate 70.345 ha. Pentru diferența în plus de 11.962 ha arături și 29.555 ha. însămînțări față de raionul Ceacova, n-au fost asigurați în această campanie decît cu 3 tractoare mai mult decît vecinii amintiți — adică cu 385 tractoare. Aici întîlnim un tablou contrariu — țăranii muncitori sînt cei care aleargă după tractoare, să le are și lor în timpul optim, așa cum prevede agrotehnica.

In comuna Ghilad din raionul Ceacova, sînt de însămînțat 1.240 ha. Comuna dispune de 240 atelaje cu tracțiune animală, care pot fi folosite efectiv. In afară de acestea au mai fost trimise aici și 23 tractoare — nici mai mult nici mai puțin. Folosite din plin, atelajele și tractoarele permiteau ca întreaga campanie de primăvară (arături și însămînțări) să nu dureze mai mult de 8 zile. In schimb, în comuna Bazoș, din raionul Timișoara, trebuie să fie însămînțate 3.144 ha. adică cu 1.904 ha. mai mult decît în Ghilad. Comuna are mult mai puține atelaje cu tracțiune animală decît Ghiladul — 161. Totuși, aici n-au fost repartizate decît 11 tractoare. 102 țărani muncitori din Bazoș au cerut să se formeze tarlale ca să-și lucreze pămîntul cu tractorul. Această dorință s-a realizat în prea mică măsură, întrucît tractoriștii nu prididesc cu lucrul. Cele 161 atelaje și 11 tractoare nu pot termina lucrările din campania de primăvară în comuna Bazoș, în mai puțin de 36 zile. Aceasta în cazul cînd ar fi folosite din plin. Ne întrebăm atunci: pentru ce zeci de tractoare au fost trimise de la alte S.M.T.-uri — să ajute muncile agricole sau să stea nefolosite în raioane ca Ceacova, Gătaia, în timp ce în alte raioane ale regiunii se face simțită lipsa lor? Se știe că de executarea lucrărilor agricole de primăvară în timpii optimi depinde în cea mai mare măsură succesul recoltei. Cum va realiza atunci raionul Timișoara și alte raioane din regiune producția planificată, dacă mașinile trimise în acest scop sînt planificate birocratic?

Intrucît o parte din cei direct interesați în această planificare sînt mecanizatori tineri, n-ar fi de loc greșit ca și Comitetul regional U.T.M. Timișoara să se ocupe de aceasta. Din păcate însă, aici se păstrează o tăcere desăvîrșită, ca și cînd toate lucrurile ar merge strună. Biroul comitetului regional U.T.M. se „ocupă în general" de campania de primăvară sau, ca să fim mai expliciți, cere tovarășului Nicolae Văcaru, șef adjunct al secției organizații U.T.M., să aducă de la direcția agricolă situația lucrărilor din campanie. Or, numai cunoașterea „în general" a situației nu rezolvă sarcinile de răspundere ce revin și organizațiilor U.T.M. în buna desfășurare a campaniei.

Pentru succesul muncilor agricole de primăvară se cere de urgență ca în regiunea Timișoara să se revizuiască repartizarea tractoarelor. Altfel nu se poate pune capăt actualei stări de lucruri cînd zilnic în regiune stau sute de tractoriști din cauza repartizării birocratice și a neasigurării condițiilor de lucru.

C. BUCUR
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Timișoara

Adunarea publică consacrată sesiunii de la Stockholm a Consiliului Mondial al Păcii

Vineri după amiază a avut loc în sala Patria o adunare publică convocată de Consiliul Național pentru Apărarea Păcii din R.P.R., în cadrul căreia au luat cuvîntul membri ai delegației poporului nostru care a participat la lucrările sesiunii extraordinare a Consiliului Mondial al Păcii, desfășurate la Stockholm între 5—9 aprilie.

La adunare au luat parte numeroși cetățeni din Capitală: oameni ai muncii din întreprinderi și instituții, oameni de știință, artă și cultură, slujitori ai cultelor, studenți și gospodine.

Cuvîntul de deschidere al adunării a fost rostit de Ion Dobre, președintele C.C. al sindicatului muncitorilor din industria petroliferă, chimie și gaz metan, membru în Biroul Comitetului Național pentru Apărarea Păcii din R.P.R.

A luat cuvîntul acad. M. Ralea, membru al Consiliului Mondial al Păcii, conducătorul delegației R.P.R. care a participat la lucrările sesiunii de la Stockholm.

Expunerea acad. Mihail Ralea

In expunerea sa, acad. Mihail Ralea, membru al Consiliului Mondial al păcii, conducătorul delegației R.P.R. care a participat la lucrările sesiunii de la Stockholm, a arătat că la această mare dezbatere internațională, au luat parte soli ai voinței de pace a popoarelor veniți din toate continentele.

Astăzi, în lume — a spus vorbitorul — ca urmare a luptei active a popoarelor împotriva primejdiei de război, s-a produs o oarecare înseninare a atmosferei internaționale. Această atmosferă este marcată în prezent de un astfel de eveniment ca vizita conducătorilor sovietici în Anglia.

Popoarele iubitoare de pace au întîmpinat cu satisfacție Declarația comună sovieto-engleză în care se exprimă hotărîrea celor două guverne de a contribui la micșorarea continuă a încordării internaționale.

O nouă verigă în acțiunea de slăbire a încordării internaționale o va constitui apropiata vizită în Uniunea Sovietică — la 14 mai — a primului ministru al Franței, Guy Mollet și a ministrului de externe, Christian Pineau. Astfel, principiile coexistenței pașnice își croiesc drum larg în întreaga lume.

Referindu-se la lucrările sesiunii de la Stockholm, acad. Mihail Ralea a arătat că dintre problemele internaționale nerezolvate pînă în prezent, problema dezarmării suscită interesul cel mai general.

Vorbitorul a subliniat că în ultima vreme, datorită eforturilor Uniunii Sovietice, s-a ajuns la o apropiere a pozițiilor marilor puteri în această problemă.

Sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii a dovedit că în zilele noastre în lupta împotriva primejdiei războiului, popoarele dispun de forțe uriașe, capabile să țină în frîu pe agresori. Forțele iubitoare de pace trebuie însă să nu-și slăbească vigilența. In lume mai există destule forțe care se opun realizării unei păci trainice și îndelungate.

Pentru a pune însă la adăpost omenirea de primejdia războiului — a continuat acad Mihail Ralea — toți cei ce iubesc pacea trebuie în primul rînd să-și strîngă rîndurile.

„Declarația cu privire la colaborarea cu toate forțele iubitoare de pace" adoptată la sesiune, exprimă năzuința Consiliului Mondial al Păcii de a lărgi contactele și colaborarea cu diferite partide, organizații și personalități în scopul realizării țelului comun — dezarmarea.

Delegația R.P.R., exprimînd atașamentul fierbinte al poporului romîn la cauza păcii, a adus un aport efectiv la lucrările sesiunii Consiliului Mondial al Păcii.

Acad Mihail Ralea și-a încheiat expunerea arătînd că poporul nostru întîmpină cu aprobare călduroasă chemările Consiliului Mondial al Păcii la luptă activă pentru reglementarea problemei dezarmării, pentru slăbirea continuă a încordării internaționale și va lupta neobosit pentru traducerea în viață a hotărîrilor sesiunii.

Expunerea acad I. Nițulescu

A luat apoi cuvîntul acad. Iuliu Nițulescu, membru al Comitetului Național pentru Apărarea Păcii din R.P.R., care a prezentat o scurtă dare de seamă asupra activității comisiei economice, sociale și culturale, la lucrările căreia a participat.

Toți vorbitorii — a spus acad. Nițulescu — au subliniat, sprijinindu-se pe date concrete, ce rezultate nefaste pentru întreaga omenire au avut și au încă pregătirile de război.

După cum a arătat James Endicott în cuvîntarea de deschidere a sesiunii, cheltuielile făcute între 1949 și 1956 de Statele Unite și de Canada pot fi evaluate la 294.493.000.000 dolari, ceea ce reprezintă aproape totalul cheltuielilor făcute de Statele Unite în timpul celui de al doilea război mondial.

Declarația finală propusă de comisia economică, socială și culturală și aprobată în unanimitate oglindește clar concluzia dezbaterilor. După cum se spune în declarație, cursa înarmărilor este azi obstacolul principal în calea progresului și buneistării generale. Uriașele resurse ce ar fi eliberate prin dezarmare ar putea fi folosite pentru lichidarea mizeriei, pentru ridicarea nivelului de trai al tuturor oamenilor.

Victoria ideii conviețuirii pașnice — a încheiat acad. Nițulescu expunerea sa — ar deschide omenirii o eră nouă, luminoasă.

Expunerea scriitorului Marcel Breslașu

Scriitorul Marcel Breslașu, membru al Comitetului Național pentru Apărarea Păcii din R.P.R., a împărtășit unele impresii de la sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii.

Vorbitorul a arătat că de numele orașului Stockholm este legat cunoscutul Apel pentru interzicerea armelor de exterminare în masă care va rămîne pentru totdeauna ca un eveniment istoric în analele luptei popoarelor pentru pace.

Participanții la sesiune — a arătat Marcel Breslașu — au plecat de la Stockholm hotărîți să ducă în masele cele mai largi chemarea Consiliului Mondial al Păcii care cere sutelor de milioane de oameni, opiniei publice mondiale, să fie tot mai vigilentă, să apere tot mai activ cauza păcii.

Expunerile au fost îndelung aplaude de cei prezenți.

A fost prezentat apoi filmul „Umbre de-asupra lumii", o producție cinematografică realizată sub îngrijirea Consiliului Mondial al Păcii.

(Agerpres).

„Cursa Păcii" la a IX-a ediție

La 2 mai prima etapă

Se poate afirma, fără exagerare, că nu există țară în care competiția ciclistă „Cursa Păcii" să nu fie bine cunoscută în rîndurile sportivilor.

An de an, popularitatea acestei curse crește considerabil, nivelul ei tehnic înregistrează succese categorice, iar desfășurarea etapelor prilejuiește dispute sportive din ce în ce mai dinamice. Descrierea acestei dispute sportive ocupă timp de două săptămîni coloane întregi în ziarele din diferite țări.

Insuși trimisul special al ziarului francez „L'Equipe" a declarat, după ediția de anul trecut, că această cursă, care stîrnește un cald și nemaiîntîlnit entuziasm, este într-adevăr o competiție de mare amploare. In aproape 30 de ani de gazetărie, a spus reprezentantul ziarului „L'Equipe" am urmărit zeci și sute de întreceri de mari proporții, însă ceea ce am văzut în această probă cred că nu poate fi egalat de nici o altă întrecere, ori cît de cunoscută sau pretențioasă ar fi ea.

Acum, înaintea celei de a IX-a ediții a cursei, în toate orașele cap de etapă au fost constituite din vreme comitete locale de organizare, au fost desemnate hotelurile și camerele în care vor fi repartizați cicliștii, conducătorii tehnici, ziariștii, arbitrii, reprezentanții forurilor sportive din diferite țări, medicii, reporterii-fotografici, radioreporterii etc. etc. Amintim că întreaga caravană a „Cursei Păcii" cuprinde cîteva sute de persoane și zeci de autovehicole.

In fiecare oraș, cap de etapă, peste 100 de pionieri, fiecare purtînd o brasardă cu numărul de concurs al cîte unui ciclist, vor însoți pe concurentul respectiv la locul de cazare, la masă și-i vor sta la dispoziție tot timpul pînă la plecare în etapa următoare.

In orașele în care va fi zi de repaus a fost alcătuit de pe acum programul zilei libere, constînd din vizite protocolare, vizite la muzee și monumente istorice, vizionarea de spectacole speciale date în cinstea caravanei cicliste, ca și vizitarea unor mari întreprinderi.

Comitetul de organizare a celei de a IX-a ediții a „Cursei Păcii", comitet alcătuit din reprezentanții redacțiilor ziarelor „Trybuna Ludu", „Neues Deutschland" și „Rude Pravo", în colaborare cu comitetele pentru cultură fizică și sport din R.P. Polonă, R. Cehoslovacă și R.D. Germană au stabilit pentru anul acesta un nou traseu. Traseul măsoară în total 2.207 km. Din aceștia, 838 km străbat Polonia, 720 km R.D. Germană și 649 km Cehoslovacia. Traseul probei se caracterizează printr-o configurație foarte variată, oferind deci concurenților posibilitatea să-și desfășoare toată gama capacității lor de fondiști. Primele două etape sînt plate. Următoarele două etape străbat regiuni cu cîteva coline destul de serioase. Etapa a V-a este considerată drept o etapă dură. După această etapă, pînă la Berlin, drumul este mai mult plat. De la Berlin la Leipzig de asemenea șoseaua nu prezintă urcușuri accentuate. De la Leipzig însă încep pantele din ce în ce mai tari, pentru ca de la Karl-Marxstadt cicliștii să atace munții, cu urcușuri dure și lungi coborîșuri în serpentine. Pe tot traseul din Cehoslovacia, concurenții vor alerga pe drumuri cu văi și dealuri accentuate.

Un mare semn de întrebare

Desigur că anul acesta, în ceea ce privește cîștigătorul probei, echipa victorioasă și mediile orare se deschide un mare semn de întrebare. Aceasta în ceea ce privește emiterea vreunui pronostic cu privire la cîștigătorul individual sau pe echipe. In schimb, un pronostic fără riscul de a fi dezmințit pe teren se poate da de pe acum: va fi o cursă dîrz disputată, cu faze dinamice și, implicit, medii orare ridicate. Pledează pentru aceasta prezența la start a echipei cehoslovace, cîștigătoarea a patru ediții, cicliștii danezi, care au obținut patru victorii individuale, alergătorii din R.D. Germană, aspiranți îndreptățiți la victoria individuală cît și pe echipe. Un cuvînt de spus au și cicliștii bulgari, cîștigătorii Turului Egiptului 1956, a căror comportare în ediția de anul trecut a „Cursei Păcii" a fost una de prim plan.

Anul acesta forul organizator a trimis invitații la 25 de națiuni, dintre care 22 au și confirmat participarea. După datele pe care le dețin organizatorii este ca și cert că, anul acesta „Cursa Păcii" va depăși categoric în amploare, cît și în ceea ce privește disputa sportivă, toate edițiile anterioare.

★

In vederea acestei probe, la care țara noastră a luat parte în fiecare an, de la înființarea cursei și pînă acum, cicliștii noștri s-au pregătit în împrejurimile Oradei, împreună cu alergătorii polonezi iar în ultimul timp au „pedalat" în R. D. Germană. Deci un antrenament comun care constituie un prețios schimb de experiență, în urma căruia este de așteptat o comportare a cicliștilor noștri, superioară rezultatelor obținute de ei în ultimele ediții ale „Cursei Păcii".

S. SPIREA

Scrisori de la prieteni de peste hotare

Pregătindu-se să sărbătorească ziua de 1 Mai, cei ce muncesc din întreaga lume își exprimă cu acest prilej, cu mai multă putere, sentimentele lor de frăție și solidaritate în lupta comună pentru asigurarea unei păci durabile și făurirea unui trai mai bun. Numeroasele scrisori primite în ultimul timp de oameni ai muncii din țara noastră de la prieteni de peste hotare, oglindesc aceste sentimente care animă pe muncitorii de pretutindeni.

„Scopul nostru — scrie muncitorul feroviar englez W. S Donghly, din Doncaster — este să luptăm pentru unitatea oamenilor muncii din lumea întreagă împotriva amenințării războiului nuclear și pentru a făuri o pace care să cuprindă pe toți oamenii, indiferent de naționalitate sau culoare".

In scrisoarea sa, Katsumi Oishi, președintele sindicatului muncitorilor din Hokoku — Japonia, spune: „Sper că prietenia noastră va continua întotdeauna. Noi luptăm cu toate eforturile în spiritul solidarității, pentru o viață mai bună a tuturor muncitorilor din lume și pentru pace în întreaga lume".

Aceleași sentimente de prietenie și de solidaritate internațională sînt exprimate și în rîndurile primite din partea muncitorului metalurgist danez Palle Andersen, de la întreprinderea „Burmeister Waim". „Lupta voastră pentru ridicarea nivelului de viață al celor ce muncesc este privită la noi cu adînc respect și admirație. Lupta voastră este în același timp și a noastră. Noi luptăm împreună, fiecare pe frontul său, împotriva ațîțătorilor la război, pentru menținerea păcii, pentru dreptate, pentru o lume eliberată de teamă. Pentru noi toți este importantă menținerea păcii. Pacea înseamnă pentru noi progresul social, cultural și economic. Pacea este o forță a clasei muncitoare din țările capitaliste și coloniale".

Intr-o altă scrisoare primită din partea lui Michel Velland, secretar al Uniunii Sindicatelor din Departamentul Sena — Franța, se scrie: „Muncitorii parizieni sînt animați de o puternică voință de unitate. Noi luptăm pentru a dezvolta și întări unitatea muncitorilor din lumea întreagă a căror acțiuni este o garanție sigură a păcii mondiale".

(Agerpres)

Schimburi de onoare în cinstea zilei de 1 Mai

HUNEDOARA. — La combinatul siderurgic în ziua schimbului de onoare organizat la 26 aprilie, furnaliștii și laminoriștii lucrează în contul lunii mai. Intre 1 și 26 aprilie, furnaliștii au dat cu 1780 tone de fontă mai mult decît în perioada corespunzătoare a anului trecut, iar laminoriștii cu 2.770 tone mai multe laminate. In ziua de 27 aprilie, oțelarii au început să lucreze în contul lunii mai; în luna aprilie ei au dat cu 978 tone mai mult oțel față de luna corespunzătoare a anului trecut.

In schimbul de onoare, minerii de la Ghelar au depășit planul de producție cu 56,52 la sută. Brigada condusă de comunistul Dumitru Preda a realizat în ziua schimbului de onoare, aproape trei norme.

Minerii de la Țebea, raionul Brad, au dat patriei în ziua schimbului de onoare cu 18 la sută mai mult cărbune decît prevedea planul. Echipele de mineri conduse de Ion Neagu și Gheorghe Groza au extras cu 105 la sută mai mult cărbune decît prevedea planul.

Colțul CONCURSULUI

Care echipă va cîștiga întrecerea?

In cinstea zilei de 1 Mai echipa tînărului Constantin Lulea a chemat la întrecere echipa lui Barbu Drăghici. E greu de spus de pe acum cine va cîștiga. Deocamdată știm doar că ambele echipe nu-și precupețesc de loc eforturile și priceperea pentru realizarea angajamentului colectivului unității noastre în cinstea zilei de 1 Mai.

Se pare că nu este nimic deosebit în această chemare la întrecere. Totuși mai demult...

— Tovarășe Barbu!

— Vorbește, prietene, te ascult.

Constantin Lulea s-a apropiat de Barbu Drăghici, prietenul său mai în vîrstă.

— Imi vine greu la șlefuirea brațelor de fotoliu. Nu ies așa frumoase ca cele lucrate de dumneata. Vrei să mă ajuți?

S-au apropiat împreună de mașina de șlefuit pe bandă. După ce a privit cîteva clipe cum lucrează tînărul, chiar de la prima piesă Barbu a observat greșeala. A luat și el o piesă și a șlefuit-o.

— Ei, ai observat ceva?

— Nu! Adică... ba da. Brațul fotoliului a fost terminat mai repede, cît despre calitate... nici inginerul șef n-ar avea nimic de zis.

— Eu în schimb am observat mai multe la tine: nu șlefuiești uniform materialul. Trebuie să apeși cu pluta peste tot la fel. Altfel, banda șlefuiește numai o parte. Cînd îți dai seama de acest lucru, trebuie să o iei de la început. Iți ia mai mult timp...

Tînărul Lulea ajutat de Barbu și de alți muncitori, a devenit fruntaș. Iar acum iată că l-a chemat la întrecere pe... „dascălul" său.

Barbu îi sprijină pe toți. Dar... nu dă nimănui „mură-n gură". Iți explică, însă te lasă să-ți bați și singur capul. Cînd a văzut că sfatul lui a dat roade, te bate ușor pe umăr și-ți spune — „Ei, prietene, nu-i așa că nimic nu-i greu?".

Barbu Drăghici are vreo 27—28 de ani. Mîinile-i îndemînatice găsesc totdeauna cîte ceva de făcut. Hărnicia și priceperea îl caracterizează. E unul dintre cei mai buni tîmplari ai întreprinderii I.P.R.O.F.I.L. din București. In unitatea nr. 5, unde lucrează, și-a cîștigat stima și dragostea muncitorilor. E și firesc. Lună de lună planul său de lucru e depășit cu multe procente, iar calitatea lucrului e fără cusur. In luna martie a dat la recepție zeci de brațe de fotoliu fără a mai fi verificate. Dar cea mai mare calitate a lui e că își ajută tovarășii să-și ridice nivelul calificării.

Nici azi nu se știe care echipă va fi cîștigătoare în întrecerea pentru 1 Mai. Deocamdată lucrurile stau cam așa: Barbu a obținut o realizare de 157 la sută față de plan, iar Lulea mai puțin doar cu 7 procente.

Corespondent
ALEXANDRU NEGREA

IN PREAJMA APRINDERII FOCULUI NESTINS

Sîntem în văzduh și totuși nu zburăm. Norii ni se par atît de aproape și totuși nu-i privim instalați liniștiți într-un elegant fotoliu al avionului de pasageri. Ne-am cățărat sus, pe scări întortochiate Sînt drapele, iată cel mai înalt „pisc" al furnalului de 700 metri cubi, cea mai mare construcție metalică a țării.

Noul furnal a fost construit. Vestea aceasta s-a răspîndit în întreaga țară.

A fost să fie înzestrat acest colț de freamăt și zbucium cu pecetea noului și a bogăției. O cetate a vechiului, a huniazilor, despre care scrisu-s-a în hrisoave, și o cetate a noului, a măreției muncii, a oțelului, a fontei.

De sus, cetatea huniazilor pare umilă. Pînă hăt departe, dealurile parcă s-au pitit... Peștișul se vede ca-n palmă. Boiturului-sat, îi poți număra casele fără să-ți fie teamă că ai să greșești. La fel și ale Răcăștiei... Funicularul care aduce minereul de la Teliuc se vede și el, micuțul tren ce șerpuiește printre dealuri, pe lîngă prăpăstii, se vede venind. Intreaga Hunedoară apare în toată măreția ei, supusă privirii. Agregatul de 57 metri înălțime, pentru fundațiile căruia s-a excavat atîta pămînt cît ar încăpea în 17.000 vagoane. S-au așezat 500.000 kg. fier beton în fundația acestui furnal, care va da o producție de 1,5 ori mai mare decît întreaga producție de fontă a țării noastre din 1938.

DIN VÎRFUL CATARGULUI

Marele combinat, asemuit unui titanic vapor, își are catargul său Macaraua „Derick", fabricată la uzinele „23 August" din Capitală și care are o înălțime de 90 metri, își trăiește acum ultimele clipe de tovărășie cu marele furnal al țării.

Ea și-a făcut datoria.

...In dimineața aceasta ploua mărunt... Norii se mișcau alene. Parcă-i trist... Iacob Maricica, macaragista de la „Derick" ieși din cabină parcă abătută a supărare:

— Ei, Maricica-fată ce-i necazu?

Maricica nu răspunse. Era îmbufnată. Un muncitor de colo sări:

— Păi are de ce să fie supărată fata. I se duce macaraua.

Toți, ca un făcut, se uitară la macara.. Din vîrful catargului, doi oameni se vedeau parcă lucrînd ceva... Erau atît de sus! Cine-or fi?

Nu le aflăm numele. Soluția ar consta dintr-o documentare la fața locului. Nu pășim însă decît cîteva trepte, cînd un tînăr, presupunîndu-ne intenția, ni se adresă:

— Vreți să vorbiți cu cei de sus? Nu e nevoie să urcați.

Și începu a învîrti furios o manivelă

Totuși doar de la el am aflat cum îi chema pe cei din vîrf: Gheorghe Iosif și Ștefoi Nicolae. Sînt tineri și lucrează acum la demontatul macaralei. Plini de curaj, învăluiți de fumul din coșurile celorlalte furnale, slăbesc ancorele.

AMINTIRI...

S-a terminat marea construcție. Macaraua se demontează spre regretul Maricicăi Iacob... Dar îi va trece supărarea. In curînd macaraua va fi deplasată poate la laminorul blooming, ori la oțelăria nouă, ori în altă parte...

Pe șantierul construcției marelui agregat e o animație deosebită. Toată lumea a coborît la poalele furnalului. Aici se dă bătălia acum. In vîrful lui, singuri vopsitorii mai au ceva de făcut. Vopsesc într-una. Echipa de vopsitori condusă de Covaci Ludovic e în frunte. Tînărul Ienculescu Gheorghe face parte din această echipă.

...Ienculescu a mai privit odată spre marea talazurilor de fum. Și-a înmuiat bidineaua în ulei și a început să vopsească. Dar cine a făcut toate acestea? Și gîndurile lui porniră în urmă.

Iși aminti de un tînăr. De povestea lui Radu Ștefan.

...E un utemist, scund de statură, cu ochi negri, ager în priviri, conștiincios și harnic. Conduce o brigadă de tineret

...Gerul era sub minus 12 grade. Inghețaseră aparatele de sudură. Tinerii începură să se demobilizeze. Radu Ștefan s-a hotărît într-o zi să-i întrebe:

— Să plecăm de aci?

Toți au plecat capul.

— Găsim noi metode de luptă

La noul furnal de la Hunedoara

împotriva frigului! Aceasta a fost hotărîrea tuturor.

„Metoda" a fost simplă. Căldări cu apă caldă începură a încălzi generatoarele de sudură.

— Tinerii?

Despre ei Radu povestește cu drag

— Vedeți tînărul acesta? E Iorgu Dinescu și are numai 21 de ani; uneori lucrează însă fără să se gîndească, deși-i energic. Astăzi își aduce aminte că acum 5 săptămîni o parte din legăturile de la sistemul de răcire le-a montat greșit, nu a ținut seama de intrările și ieșirile circuitului. Singur și-a reparat greșala. Am avut în brigadă și altfel de tineri, din aceia care măsoară de 14 ori și taie odată, cum a fost Magro Anton. La el în brigadă a lucrat și utemista Catrina Niculița, sudorița brigăzii. La început, Catrina a executat lucrări mai puțin pretențioase. Mai tîrziu însă a ajuns unul din cei mai buni sudori.

— Dinspre partea noastră, furnalul e gata! — strigase într-o zi utemistul Radu Ștefan.

— Nu, nu, nu! Ienculescu, vopsitorul, nu era de acord.

A înmuiat din nou bidineaua în ulei. Iată, acum vopsește cu negru sudura executată de brigada lui Radu Sub vopsea abia se mai văd urmele sudurii. Doar amintirile rămîn — despre tinerii legați cu centuri de siguranță și lucrînd la diferite înălțimi.

Acum furnalul e aproape gata și în el, pentru aprinderea focului de încălzire, se introduce lemn special. Nu se poate uita în aceste zile că în ajutorul construcției au venit tinerii din alte părți, detașați aci pentru a grăbi inaugurarea de la uzinele „23 August" din Capitală, de la „Independența"-Sibiu, „Progresul"-Brăila, de la Reșița, din toată țara.

Utemistul Grosaru Victor, venit la Hunedoara de la Constanța, este lăcătuș.

Cînd a venit la Hunedoara avea pretenții multe. Aștepta totul de-a gata

— Dați-mi cazare, dați-mi de toate. Eu aștept.

— Nu mai aștepta atîta — i-a tăiat un tovarăș vorba. Interesează-te și tu.

Acum Grosaru Victor are și cazare, are și masă, are de toate. Mai are un șef de brigadă bun — pe maistrul Vaida Petre, un comunist larg la vorbă, bun la suflet, răbdător și care-i „dăscălește" tot timpul pe tineri.

— Grosarule! Ați tras cablul?

— Tras, tras — i-a răspuns constănțeanul.

Vaida Petre a venit lîngă el. A observat că băiatul are ceva pe suflet.

— Sînt de 20 de zile aici, dar n-am văzut încă pe secretarul comitetului U.T.M. Postul utemist de control nu funcționează așa cum trebuie.

Vaida l-a lăsat să vorbească și apoi l-a povățuit cu o întrebare:

— Dar tu ai scris vreun articol la postul utemist?

Grosaru l-a înțeles. S-a hotărît să scrie un articol la buletinul postului utemist de control. Dar oare despre ce? Despre tinerii care au muncit neobosit pentru terminarea furnalului? Despre ceea ce a auzit el? Sau poate despre Vaida-baci chiar? Ce să caute el la postul utemist de control? Despre comuniști ca Szomboty Beny, șeful de brigadă de la montaj, despre Otveși, Rusu Traian și alți comuniști care au o dragoste deosebită pentru tinerii sosiți aici din țara întreagă? E greu să alegi. Dar, hotărît, despre toți și despre toate trebuie să se scrie.

— Grosaru! — se auzi vocea tovarășului Vaida, plecat peste una din platforme. Trage materialul la gura furnalului! Mîine-poimîine e inaugurarea.

Iar de aproape se auzi vocea unui vopsitor:

— Vă rog nu atingeți grilajul... E proaspăt vopsit!

A. PANIȘ
E. STRIKBERGER

CONSTRUCTORI FRUNTAȘI AI NOULUI FURNAL

Ing. MOLDOVAN EMIL
șeful complexului I Montaj

IACOB MARICICA
macaragistă

RADU ȘTEFAN
instalator de apă

CATRINA NICULIȚA
sudor

DEAK GRIGORE
șamotor.

Informații

Vineri dimineața s-a înapoiat în Capitală, venind de la Geneva, delegația R.P.R. care a participat la cea de-a 11-a sesiune a Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite.

Delegația R.P.R. a fost condusă de tov. Valentin Steriopol, locțiitor al ministrului Comerțului exterior.

Joi a părăsit Capitala, îndreptîndu-se spre Elveția, dr. Octavian Belea, prim vicepreședinte al Comitetului Central al Crucii Roșii a R.P.R. pentru a participa la reuniunea Comitetului executiv al Ligii Societăților de Cruce Roșie și la inaugurarea Expoziției Crucii Roșii a R.P.R. ce se va deschide la începutul lunii mai la Geneva.

Rezultatele tratativelor sovieto-engleze contribuţie la dezvoltarea relaţiilor între răsărit şi apus

Conferinţa de presă de la Londra

LONDRA 27 (Agerpres). — TASS transmite:

In dimineaţa zilei de 27 aprilie, N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. şi N. S. Hruşciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., au luat cuvîntul la o conferinţă de presă în cunoscuta sală londoneză pentru mitinguri şi adunări, Central Hall.

Au fost de faţă aproximativ 400 de corespondenţi ai presei engleze şi străine, ai radioului şi cinematografiei. Conferinţa de presă a fost transmisă de posturile de televiziune engleze.

Declaraţia citită de N. A. Bulganin

N. A. Bulganin a dat citire unei declaraţii a conducătorilor sovietici în care se spune:

Vizita noastră în Marea Britanie ne-a dat posibilitatea să reînnoim contactul personal cu conducătorii englezi şi, în primul rînd, cu primul ministru, Sir Anthony Eden, cu care am avut plăcerea să ne întîlnim încă în vara anului trecut şi să lucrăm împreună la conferinţa de la Geneva a şefilor guvernelor celor patru puteri, a cărei importanţă este bine cunoscută.

Mulţumim sincer pentru primirea călduroasă pe care ne-au făcut-o poporul Marii Britanii, maiestatea sa regina Elisabeta a II-a personal, alteţa sa regală ducele de Edinburgh, primul ministru Sir Anthony Eden, membrii guvernului, membri parlamentului, primarii şi alţi reprezentanţi ai oraşelor şi instituţiilor pe care le-am vizitat.

Intîlnirile noastre cu primul ministru şi cu membrii guvernului englez, după cum bine se arată în Declaraţia comună, s-au desfăşurat într-un spirit de sinceritate şi realism.

Desigur că dv., ziariştii, vă puteţi pune pe loc întrebarea: Oare în aceste tratative a decurs totul lin, nu au existat în timpul tratativelor anumite dificultăţi sau, cum se spune uneori, momente grele? Fără a risca să dezvăluim un mare secret putem să vă comunicăm, convinşi fiind că stimatele noastre gazde împărtăşesc această părere şi că tratativele au întîmpinat în drumul lor unele stînci submarine.

Aceasta nu trebuie să ne mire fie şi numai pentru faptul că Anglia participă, după cum se ştie, la blocul atlanticului, pe care ştiţi bine, nu-l simpatizăm. Se întîmplă ca uneori chiar membrii aceleiaşi familii să se certe între ei. Noi însă, după cum se ştie, nu facem parte din blocul Atlanticului, iar Anglia nu participă la Tratatul de la Varşovia.

Totuşi, ambele părţi îşi dădeau seama tot atît de bine şi de faptul că marea răspundere care revine statelor noastre pentru menţinerea păcii între popoare, interesul adînc atît al popoarelor Uniunii Sovietice cît şi al poporului Marii Britanii pentru menţinerea şi întărirea continuă a relaţiilor dintre cele două ţări, erau de o însemnătate hotărîtoare.

Indiferent dacă cineva o vrea sau nu, în virtutea dezvoltării evenimentelor, Uniunea Sovietică şi Marea Britanie vor găsi într-un fel sau altul un limbaj comun, cel puţin în problemele fundamentale ale menţinerii păcii.

Care sînt principalele rezultate ale tratativelor noastre?

In primul rînd, cele două părţi au recunoscut că întărirea relaţiilor anglo-sovietice în diferite domenii — politic, economic, cultural şi tehnico-ştiinţific — corespund intereselor popoarelor celor două state. După cum vedeţi, programul este solid şi avem la ce lucra. Noi, oamenii sovietici, luăm în serios acest program şi ne vom strădui să-l traducem în viaţă.

Nu avem motive să ne îndoim de faptul că guvernul englez împărtăşeşte aceleaşi vederi.

In declaraţia comună semnată se arată că în relaţiile dintre ţările noastre, precum şi în relaţiile cu alte state, cele două părţi se vor conduce după principiile Organizaţiei Naţiunilor Unite. Trebuie subliniat în mod deosebit faptul că guvernele Uniunii Sovietice şi Regatului Unit sînt convinse că respectarea independenţei şi suveranităţii naţionale, a integrităţii teritoriale, neamestecul reciproc în treburile interne constituie baza colaborării prieteneşti şi a coexistenţei paşnice a tuturor statelor, indiferent de sistemele lor sociale.

Acestea sînt principii după care se conduce deja multe state ale lumii în relaţiile lor internaţionale. Ele constituie o bază sănătoasă pentru dezvoltarea relaţiilor anglo-sovietice. Credem că, în urma tratativelor, poziţiile guvernelor ţărilor noastre s-au apropiat. Noi căutăm să obţinem relaţii de prietenie cu Anglia nu prin înrăutăţirea relaţiilor ei cu statele prietene cu ea. Anglia, care este în relaţii de prietenie cu Statele Unite ale Americii, ar putea să ne ajute şi pe noi să stabilim relaţii bune cu S.U.A.

Am stabilit relaţii destul de bune cu Franţa. Relaţiile noastre cu S.U.A. sînt departe de a fi suficient de normale fapt pe care îl regretăm şi, în ceea ce ne priveşte, vom face totul pentru ca relaţiile Uniunii Sovietice cu Statele Unite ale Americii să se îmbunătăţească.

Cu greu s-ar putea contesta faptul că problema dezarmării este problema cea mai importantă a timpurilor noastre.

Nu avem, cum se spune, de ce să trecem cu vederea adevărul. Deocamdată treburile stau prost în problema dezarmării.

Ştiţi că guvernul sovietic a prezentat la 27 martie 1956 o nouă propunere în problema dezarmării, care este discutată în prezent în subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare.

Ţinînd seama de faptul că după cum a arătat experienţa, nu este posibil să se ajungă la o înţelegere asupra problemei dezarmării în ansamblu, guvernul sovietic a propus ca, pentru început să se cadă de acord asupra problemei reducerii armamentelor clasice şi a forţelor armate ale statelor. In legătură cu aceasta trebuie să spunem că unele puteri occidentale s-au pronunţat anterior în favoarea unei rezolvări a problemei, pe care acum, însă, din nu se ştie ce motive, o consideră nepotrivită. Ele nu vor să accepte interzicerea armei atomice, nu doresc o înţelegere în problema dezarmării în ansamblu, formulează nenumărate condiţii şi rezerve în care, după cum se spune, chiar şi dracul îşi poate rupe picioarele.

Să sperăm că marile puteri vor găsi totuşi posibilitatea de a întreprinde anumite măsuri practice pe linia încetării cursei înarmărilor.

Pentru a se apropia de punctul de vedere al puterilor occidentale şi în scopul realizării înţelegerii necesare, guvernul sovietic declară că este gata să examineze concomitent problema reducerii armamentelor clasice şi problema interzicerii armelor atomice şi cu hidrogen fără a condiţiona totuşi realizarea unui acord asupra armamentelor clasice de un acord în problema armei atomice.

Intre noi şi reprezentanţii guvernului englez a avut loc un schimb de păreri asupra situaţiei din Orientul Apropiat şi Mijlociu. Am expus interlocutorilor noştri punctul nostru de vedere asupra principalei cauze a agravării situaţiei în această regiune, declarînd că, după părerea guvernului sovietic, principala sursă a conflictelor şi fricţiunilor internaţionale în regiunea Orientului Apropiat şi Mijlociu, cauza înrăutăţirii relaţiilor statelor arabe cu Israelul, precum şi cu alte ţări, o constituie crearea de grupări militare de felul pactului de la Bagdad. Partea engleză nu împărtăşeşte vederile noastre în această problemă. La rîndul nostru, noi nu am putut considera justă părerea reprezentanţilor englezi în această problemă.

După cum vedeţi, aici stăm pe poziţii diferite.

Totodată, în urma schimbului util de păreri, cele două părţi şi-au exprimat intenţia fermă de a face tot posibilul pentru a contribui la menţinerea păcii şi securităţii în Orientul Apropiat şi Mijlociu, acordînd sprijinul necesar Organizaţiei Naţiunilor Unite în eforturile ei pentru întărirea păcii în regiunea Palestinei. Am căzut de asemenea de acord ca în viitorul apropiat să fie luate în acest scop măsuri eficace în conformitate cu năzuinţele naţionale ale popoarelor interesate.

Uniunea Sovietică nu are nici un alt interes în ţările Orientului Apropiat şi Mijlociu afară de interesul păcii şi colaborării paşnice între popoare pe baza respectării independenţei lor naţionale, a suveranităţii, a neamestecului în treburile interne.

Inţelegerea realizată în problemele Orientului Apropiat şi Mijlociu deschide ambelor ţări mari posibilităţi de a da un exemplu de activitate comună pentru cauza păcii într-o regiune atît de importantă ca aceea a Orientului Apropiat şi Mijlociu.

La sosirea în Anglia am declarat sincer că am dori să cumpărăm mai multe mărfuri engleze şi să vindem Angliei mai multe mărfuri de ale noastre. Am declarat de asemenea că ne exprimăm această dorinţă nu pentru că nu putem trăi fără mărfuri engleze, ci deoarece ar fi mai avantajos pentru noi să cumpărăm din Anglia unele mărfuri decît să le producem singuri. Pentru englezi ar fi mai avantajos să cumpere din Uniunea Sovietică unele mărfuri decît să le producă la ei sau decît să le cumpere din alte ţări în condiţii mai puţin avantajoase.

Vorbind despre comerţul dintre Anglia şi ţara noastră vrem să spunem că Uniunea Sovietică a fost şi este contra oricăror îngrădiri discriminatorii în comerţul internaţional.

Inţelegem desigur situaţia delicată a Angliei în această problemă. Englezii sînt însă oameni practici şi întreprinzători, şi probabil că ei înşişi vor găsi, mai devreme sau mai tîrziu, şi formele delicate corespunzătoare pentru a înlocui actuala politică de discriminare şi îngrădiri în comerţ printr-o politică comercială mai realistă.

Noi vom saluta acest lucru.

Relaţiile comerciale dintre ţări au nu numai o însemnătate economică. Comerţul netezeşte calea spre stabilirea încrederii între state, le apropie, prin comerţ se stabilesc legături largi între oameni. Comerţul pe o bază sănătoasă va contribui şi la reglementarea problemelor politice. Nu se poate vorbi în mod serios despre dezarmare fără dezvoltarea comerţului, fără lichidarea îngrădirilor şi discriminărilor de tot felul care stau în calea relaţiilor normale dintre ţări.

Ne-a rămas să vorbim acum despre înţelegerea pe care am realizat-o într-o altă problemă foarte importantă pentru ambele ţări — problema dezvoltării continue a contactelor şi legăturilor în domeniul culturii, ştiinţei şi tehnicii. Tratativele noastre în această problemă au fost rodnice şi rezultatele lor şi-au găsit expresia într-un document corespunzător care este o parte a Declaraţiei comune.

Acestea sînt rezultatele principale ale tratativelor noastre. Ce dovedesc ele? Ele dovedesc în primul rînd că atunci cînd există bunăvoinţă şi se ţine seama reciproc de interesele părţilor, pot fi biruite într-o anumită măsură divergenţe serioase şi se pot obţine rezultate pozitive atît în principalele probleme privind relaţiile anglo-sovietice cît şi în alte probleme internaţionale.

In timpul tratativelor noastre, N. S. Hruşciov şi cu mine am invitat, în numele guvernului sovietic, pe dl. prim-ministru să viziteze Uniunea Sovietică. Dl. prim-ministru a acceptat această invitaţie. Date fiind celelalte obligaţii ale Domniei Sale, data vizitei nu a fost deocamdată stabilită. Sîntem convinşi că vizita lui Sir Anthony Eden în ţara noastră va avea o mare însemnătate pentru îmbunătăţirea continuă a relaţiilor anglo-sovietice, va contribui de asemenea la slăbirea încordării în relaţiile internaţionale.

In încheiere, folosindu-ne de această conferinţă de presă, vrem să transmitem popoarelor Regatului Unit, cele mai bune urări de fericire şi înflorire de succese în lupta pentru pace în lumea întreagă.

Conducătorii sovietici au plecat din Anglia

In gara Victoria din Londra

Pe peronul gării Victoria, N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov au fost conduşi de Sir Anthony Eden, primul ministru al Marii Britanii. Ei au fost conduşi de asemenea de Selwyn Lloyd, ministrul Afacerilor Externe, de lordul Cilcennin, ministrul marinei, (primul lord al Amiralităţii), de lordul Reading, ministru de Stat pentru Afacerile Externe, de W. Hayter, ambasadorul Marii Britanii în U.R.S.S., de ambasadorul Norvegiei, Prebensen, decanul corpului diplomatic din Londra. Din partea sovietică, la plecare, au fost de faţă persoanele care i-au însoţit pe conducătorii sovietici în călătoria lor.

N. A. Bulganin a făcut o scurtă declaraţie în faţa microfonului.

Declaraţia lui N. A. Bulganin

Domnule prim-ministru, domnilor!

Vă mulţumim cordial dv., domnule prim-ministru, şi colegilor dv. pentru grija şi atenţia cu care am fost înconjuraţi în timpul vizitei în ospitaliera dv. ţară. Vă mulţumim pentru colaborarea cu noi, care a dat rezultate bune. Exprimăm recunoştinţa noastră tuturor prietenilor noştri englezi care ne-au întîmpinat în mod cordial.

Ca rezultat al tratativelor noastre se creează noi condiţii pentru îmbunătăţirea continuă a relaţiilor dintre statele noastre. Se deschid posibilităţi mai largi pentru dezvoltarea colaborării atît în domeniul politic, cît şi în cel economic, pentru dezvoltarea legăturilor culturale şi ştiinţifice. Elementul cel mai preţios care a caracterizat tratativele noastre a fost spiritul de încredere, care este atît de necesar pentru rezolvarea problemelor internaţionale nereglementate.

Tratativele noastre au arătat că între Uniunea Sovietică şi ţările occidentului se poate ajunge la o înţelegere pe baza principiului coexistenţei paşnice, că coexistenţa paşnică a statelor cu sisteme sociale diferite este nu numai posibilă, ci şi necesară şi utilă pentru popoare.

O bază bună pentru coexistenţa paşnică poate fi colaborarea economică activă şi comerţul larg fără restricţii şi discriminări.

Părăsind ţara voastră, urăm popoarelor Regatului Unit succese şi prosperitate. Le urăm de asemenea succese în năzuinţa lor nobilă spre pace şi colaborare între popoare.

Trăiască prietenia şi colaborarea dintre Uniunea Sovietică şi Marea Britanie!

La revedere!

A. Eden, primul ministru al Marii Britanii a făcut de asemenea o declaraţie la microfon.

Declaraţia lui A. Eden

Vreau să vă mulţumesc pentru răbdarea şi perseverenţa de care aţi dat dovadă în îndeplinirea programului atît de greu după părerea mea şi obositor. Am dus tratative îndelungate. Nu mă îndoiesc cituşi de puţin că ele au fost utile pentru relaţiile dintre cele două popoare ale noastre şi pentru cauza păcii în întreaga lume. Vă mulţumesc pentru că aţi venit la noi şi vă urez călătorie plăcută spre patrie.

*

După ce şi-au luat rămas bun cu căldură de la primul ministru Eden, conducătorii sovietici au luat loc într-un vagon al trenului special. La ora 11 şi 10 trenul a plecat din gara Victoria îndreptîndu-se spre Portsmouth.

La Portsmouth

La ora 13,10 trenul special cu care au călătorit N. A. Bulganin, N. S. Hruşciov şi persoanele care îi însoţesc, a sosit la gara maritimă din Portsmouth. Conducătorii sovietici au fost întîmpinaţi de J. Day, lordul primar al oraşului Portsmouth şi de alţi reprezentanţi ai autorităţilor municipale ale oraşului. Oaspeţii au luat loc în automobile şi s-au îndreptat spre cheiul South Railway Jetty — locul de ancorare a crucişătorului „Ordjonikidze".

Pe chei, oaspeţii sovietici au fost salutaţi în numele comandantului bazei maritime militare Portsmouth de amiralul Solter, super intendentul bazei. A fost aliniată o gardă de onoare alcătuită din marinari. N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., a trecut în revistă garda de onoare. Fanfara a executat un marş militar.

N. A Bulganin şi N. S. Hruşciov însoţiţi de Selwyn Lloyd, ministrul Afacerilor Externe al Marii Britanii, s-au suit pe bordul crucişătorului „Ordjonikidze". Conducătorii sovietici au primit raportul contraamiralului Kotov, comandantul grupului de vase sovietice, N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov însoţiţi de Selwyn Lloyd au trecut în revistă pe marinarii sovietici aliniaţi pe puntea vasului.

Se apropie clipa plecării, N. A Bulganin şi N. S. Hruşciov îşi iau rămas bun de la persoanele care i-au condus: Selwyn Lloyd, ministrul Afacerilor Externe al Marii Britanii, W. Hayter, ambasadorul Marii Britanii în U.R.S.S., A. A. Gromîko, prim-locţiitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S., I. A Malik, ambasadorul U.R.S.S. în Marea Britanie, general-maior A. S. Rogov, ataşatul militar al U.R.S.S. în Marea Britanie, căpitan de rangul I. N. P. Eliseenko, ataşatul naval, A. A. Roşcin şi P. M. Cernîşev, consilieri ai ambasadei U.R.S.S. şi de la ceilalţi reprezentanţi ai instituţiilor sovietice în Marea Britanie.

La ora 14,15 crucişătorul „Ordjonikidze" s-a desprins de chei. Pe port-drapelul turnului de semnalizare al portului Portsmouth au fost înălţate steguleţe semnalizînd: „La revedere, drum bun!" Crucişătorul „Ordjonikidze", însoţit de distrugătoarele „Soverşennîi" şi „Smotriaşcii" au ieşit din golful Portsmouth luînd direcţia spre Uniunea Sovietică.

Intrevedere între conducătorii sovietici şi liderii laburişti

LONDRA 27 (Agerpres). — TASS transmite:

La 26 aprilie, H. Gaitskell, J. Griffiths, E. Gooch şi Morgan Phillips, lideri ai partidului laburist englez, au vizitat pe N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov la hotelul Claridge.

După cum anunţă ziarele engleze, după terminarea vizitei, H. Gaitskell a declarat că „această întîlnire a avut scopul de a înlătura unele neînţelegeri ivite şi s-a terminat într-un mod foarte prietenesc".

Eden despre tratative

LONDRA 27 (Agerpres). — Primul ministru britanic A. Eden a rostit vineri, după plecarea din Londra a conducătorilor sovietici, un discurs radiotelevizat în care a vorbit despre însemnătatea şi rezultatele tratativelor sovieto-britanice.

Premierul britanic a subliniat că rezultatele acestor tratative permit lumii „să trăiască în mai mare siguranţă şi îndepărtează pericolul războiului".

Referindu-se în general la tratativele sovieto-britanice de la Londra, Eden şi-a exprimat speranţa că ele constituie doar „începutul începutului" şi, reluînd declaraţia făcută de N. A. Bulganin la conferinţa de presă din aceiaşi zi, a afirmat că şi guvernul englez va depune toate eforturile pentru a traduce în viaţă programul de lucru formulat în declaraţia comună semnată joi seara.

Arătînd că nu este deloc de acord cu scepticii care contestă utilitatea unor tratative de genul celor desfăşurate la Londra între conducătorii sovietici şi britanici, primul ministru Eden a declarat: „Atîta vreme cît vom purta răspunderea, vom continua să acţionăm în acest fel. Fără a ne despărţi de prietenii noştri, fără a renunţa la interesele noastre vitale, vom căuta să ne înţelegem cu toată lumea. In cursul unei lungi perioade din istoria diplomaţiei, a spus Eden în încheiere, suspiciunea a făcut mai mult rău decît încrederea".

Un eveniment DE BUN AUGUR

In ultimele zece zile, evenimentul internaţional care a atras atenţia întregii opinii publice mondiale a fost vizita făcută în Anglia de către N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov.

Această vizită, tratativele care au avut loc la Londra — considerate de multe organe de presă drept „o mică conferinţă la cel mai înalt nivel" — au fost primite cu căldură de marea majoritate a poporului englez, deoarece ele — aşa cum recunoaşte chiar şi agenţia americană „Associated Press" — „au stimulat speranţele populare pentru mai bune relaţii anglo-sovietice în viitor". Desigur, vizita conducătorilor sovietici în Anglia n-a fost pe placul tuturor. Anumite cercuri interesate în înăsprirea relaţiilor anglo-sovietice au încercat să organizeze tot felul de manifestaţii ostile, dar vocea lor s-a înecat în tumultul glasurilor care aprobau această vizită.

In actuala atmosferă internaţională, cînd zorii destinderii relaţiilor dintre state sînt din ce în ce mai vizibili, nimeni nu poate să conteste uriaşa însemnătate a vizitei conducătorilor guvernului sovietic în Marea Britanie. Călătoria făcută în Anglia de N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov, convorbirile avute cu premierul Eden şi alţi oameni de stat britanici, au dus la strîngerea contactelor între şefii celor două state, ceea ce este unanim recunoscut ca un fapt de bun augur. Referindu-se la părerile lui Anthony Eden şi Selwyn Lloyd, agenţia „France Presse" consideră că „în acest domeniu a fost obţinut un mare succes şi că convorbirile s-au terminat într-o notă de stimă reciprocă" pe care nimic nu a putut-o umbri. Schimbul de păreri direct, convorbirile între şefii de guverne sînt în asentimentul opiniei publice din toate ţările, deoarece au menirea să ducă la înseninarea atmosferei internaţionale, la întărirea încrederii reciproce între state, fără de care nu se poate stabili o pace reală, trainică, în întreaga lume.

Tratativele anglo-sovietice s-au terminat în a opta zi a vizitei lui N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov în Anglia. Ele au culminat cu publicarea unei declaraţii asupra tratativelor secrete ce au avut loc la Londra. Declaraţia confirmă părerea care a circulat în zilele convorbirilor şi anume că ele „au fost duse de ambele părţi într-un spirit de sinceritate şi realism".

Deşi nu conţine un acord propriu zis asupra punctelor puse în discuţie, Declaraţia dovedeşte intenţia ambelor guverne — sovietic şi englez — de a colabora în vederea rezolvării problemelor litigioase ce stau în faţa omenirii. Participanţii la tratative au exprimat hotărîrea guvernelor lor de a contribui la micşorarea tensiunii internaţionale şi de a face tot ce-i posibil pentru a întări încrederea între state. La baza relaţiilor dintre ele şi în legăturile lor cu celelalte state — se arată în Declaraţie — U.R.S.S. şi Anglia se vor conduce după principiile enunţate de Organizaţia Naţiunilor Unite.

In urma schimbului de păreri, nu s-a ajuns la o înţelegere asupra căilor de urmat pentru rezolvarea problemei securităţii în Europa. Totuşi trebuie relevată importanţa ce s-a acordat acestei chestiuni care are o însemnătate atît de hotărîtoare pentru menţinerea păcii mondiale.

Oamenii care doresc în mod sincer pacea au primit cu bucurie concluziile la care s-a ajuns în spinoasa problemă a Orientului Apropiat şi Mijlociu. Atît U.R.S.S. cît şi Anglia şi-au exprimat intenţia fermă de a face tot ce le stă în putere pentru a contribui la menţinerea păcii în această parte a lumii. Cele două state s-au angajat să acorde ONU tot sprijinul necesar pentru consolidarea păcii în regiunea Palestinei, pentru obţinerea rezolvării pe cale paşnică a diferendului dintre Israel şi ţările arabe, ţinîndu-se seama de năzuinţele popoarelor interesate. Această declaraţie vine astfel în sprijinul eforturilor depuse de O.N.U., care — prin intermediul secretarului său general Dag Hamarskjoeld — a obţinut unele succese în rezolvarea pe cale paşnică a diferendelor iscate în Orientul arab.

Evoluţia evenimentelor internaţionale confirmă faptul că astăzi, problemele privind Orientul nu se pot rezolva fără participarea Uniunii Sovietice, al cărei prestigiu mondial de mare putere a crescut enorm în ultimii ani. Cunoscuta agenţie de presă americană „United Press" remarcă cu amărăciune că „pentru prima oară U.R.S.S. este asociată cu o naţiune occidentală în tratarea situaţiei din Orientul Mijlociu". Lucrul acesta nu poate fi separat de faptul că în ţările Orientului Mijlociu şi Apropiat popoarele nutresc o simpatie mereu crescîndă faţă de Uniunea Sovietică, faţă de politica ei îndreptată spre apărarea păcii şi a intereselor tuturor popoarelor.

Aşa cum era şi de aşteptat, la tratativele de la Londra unul din punctele principale a fost problema dezarmării. Dezarmarea atît de dorită de toate popoarele, se află de mai bine de 10 ani în discuţie, fără a se fi ajuns încă la un rezultat pozitiv. Se ştie că în direcţia reducerii armamentelor şi efectivului forţelor armate, U.R.S.S. a făcut propuneri importante, care au fost însă respinse de puterile occidentale. Ba mai mult. Atunci cînd Uniunea Sovietică a venit în întîmpinarea propunerilor statelor apusene, acestea şi-au retras propriile propuneri formulate anterior dovedind astfel că nu doresc sincer realizarea unui acord în privinţa dezarmării. Iată de ce nu poate fi decît salutată Declaraţia anglo-sovietică prin care ambele ţări, deopotrivă, acordă o mare însemnătate încheierii unui acord internaţional în această direcţie. De asemenea, în documentul de la Londra este scoasă în evidenţă necesitatea reducerii armamentelor, a efectivului armatelor celor cinci mari puteri cu instituirea unui control eficace asupra dezarmării. Totodată, este subliniată necesitatea înlăturării unui război nuclear, ca o sarcină de o importanţă excepţională pentru umanitate. Interzicerea armei nucleare, canalizarea energiei atomice spre folosul omenirii şi nu spre distrugerea ei, constituie un scop comun al celor două state, pentru atingerea căruia ele nu vor înceta să depună toate eforturile. Aceste puncte de vedere pot desigur să influenţeze în mod pozitiv lucrările subcomitetului comisiei ONU pentru dezarmare, care se desfăşoară actualmente în capitala Angliei.

Toţi observatorii care au urmărit tratativele de la Londra, chiar şi acei care le-au zugrăvit în culorile cele mai întunecoase, nu pot să nu recunoască că paşii făcuţi pe drumul dezvoltării relaţiilor comerciale şi al schimburilor în toate domeniile între Anglia şi U.R.S.S. Propunerile de achiziţii de mărfuri engleze prezentate de sovietici sînt cît se poate de atrăgătoare pentru toate păturile oamenilor de afaceri britanici. Reprezentanţii sovietici la tratative au oferit o sporire a comenzilor pînă la sume ce ating 1 miliard de lire sterline. O parte din lista mărfurilor cerute de U.R.S.S. nu cad sub prevederile embargoului impus — după cum se ştie — de S.U.A. Agenţiile de presă occidentale consideră că 50 la sută din mărfurile cerute de sovietici vor putea fi livrate. Acest lucru dovedeşte că englezii au redus lista mărfurilor aşa-zis strategice şi supuse embargoului. Fără îndoială că, dacă s-ar renunţa complect la măsurile discriminatorii existente, comerţul între Est şi Vest ar fi mult sporit, ceea ce ar aduce avantaje ambelor părţi.

In legătură cu embargoul mărfurilor strategice însăşi preşedintele Eisenhower a recunoscut acum cîteva zile insuccesul acestei politici impusă de S.U.A. Preşedintele a declarat: „Nu puteţi spune: „Pur şi simplu nu vom face comerţ cu ţările comuniste" — şi să procedaţi în aşa fel încît aceasta să ne convină tuturor". In consecinţă, a arătat Eisenwoher, se impune necesitatea „de a elibera căile unui asemenea comerţ de îngrădirile nefaste". Preşedintele S.U.A. n-a făcut altceva decît să exprime de fapt dorinţa multor cercuri de afaceri americane, care văd — şi, mai ales, simt — absurditatea pierderii unor comenzi ca cele pe care le-ar putea avea din răsăritul Europei, din R. P. Chineză şi din alte ţări. Dat fiind realităţile vieţii, cu atît mai mult va fi greu S.U.A. să impună Angliei şi altor ţări din blocul occidental reguli, cari, după cum se vede, nu le sînt nici lor avantajoase.

Din Declaraţia de la Londra reiese clar că şi în direcţia stabilirii de largi schimburi între U.R.S.S. şi Anglia s-au făcut progrese simţitoare. Chestiunea aceasta a evoluat în ultimele luni, faţă de felul cum a fost prezentată la Conferinţa de la Geneva a şefilor de guverne. Nu încape îndoială că s-a dovedit realist punctul de vedere sovietic expus atunci şi anume că problema schimburilor trebuie să fie remediată pe baza contactelor directe între guverne. Anexa Declaraţiei enunţă lărgirea legăturilor culturale, tehnice, ştiinţifice, turistice.

Declaraţia cu privire la tratativele anglo-sovietice a fost primită cu satisfacţie de opinia publică engleză. Ziarele britanice de ieri arată că tratativele au contribuit în mare măsură la apropierea punctelor de vedere ale celor două guverne. „Vizita conducătorilor sovietici a fost justificată de rezultatele sale", scrie „Times". Gazeta „News Chronicle" consideră că această vizită poate dovedi a fi fost „una din pietrele de hotar pe drumul spre securitatea mondială", iar ziarul de dreapta „Daily Express" scrie că „trebuie să mulţumim ruşilor pentru eforturile lor neobosite de a contribui la o apropiere a punctelor de vedere, ori de cîte ori lucrul acesta a fost posibil".

Tratativele de la Londra, vizita lui N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov în Anglia, dau speranţe omenirii. Intotdeauna convorbirile şi contactele personale între şefii de guverne au dus la rezultate mai bune decît cele obţinute pe calea războaielor — fie ele „reci" sau „calde". Tocmai de aceea vizita conducătorilor sovietici în Marea Britanie este un eveniment de o importanţă deosebită pentru dezvoltarea relaţiilor dintre cele două ţări, dintre răsărit şi apus — în general. Vizita aceasta deschide noi perspective destinderii internaţionale, consolidării păcii, securităţii popoarelor.

„Primăvara anului acesta a început bine. Au înflorit nu numai pomii, dar şi nădejdile din inimile oamenilor. Pe bună dreptate ziarul londonez „Daily Herald" scria în numărul său de ieri: „In dimineaţa aceasta lumea este mai luminoasă şi mai plină de speranţă". Veştile venite din Londra ne fac să credem că speranţele noastre, năzuinţele noastre într-o lume paşnică, fericită, încep să prindă viaţă.

DAN LAZARESCU

Declaraţia reprezentanţei sovietice la O. N. U.

NEW YORK 27 (Agerpres). — TASS transmite:

Reprezentanţa Uniunii Sovietice la O.N.U. a difuzat la 26 aprilie următoarea declaraţie pentru presă:

„Reprezentanţa U.R.S.S. la O.N.U. consideră necesar să dea următoarele explicaţii în legătură cu afirmaţiile neadevărate apărute în presa americană cu privire la împrejurările plecării în Uniunea Sovietică a cinci cetăţeni sovietici, marinari de pe petrolierul „Tuapse", reţinut de gomindanişti.

Marinarii sovietici V. D. Riabenko, M. I. Şişin, N. I. Vaganov, A. P. Şirin şi V. I. Lukaşov au adresat cereri ambasadorului U.R.S.S. în S.U.A., G. S. Zarubin, rugîndu-l să îi ajute să se întoarcă în patrie. In legătură cu aceasta, şeful secţiei consulare a ambasadei U.R.S.S. în S.U.A. a primit instrucţiuni să se deplaseze la New York pentru a pune la punct documentele necesare plecării din S.U.A. şi de a-i ajuta pe cetăţenii sovietici menţionaţi mai sus să plece în Uniunea Sovietică.

La 7 aprilie, după îndeplinirea tuturor formalităţilor cerute de autorităţile de imigrare ale S.U.A., grupul de marinari a plecat spre Uniunea Sovietică. După cum se ştie, înainte de decolare, autorităţile de imigrare ale S.U.A. au luat un interogator marinarilor şi cu acest prilej autorităţile de imigrare au avut deplina posibilitate de a se convinge, şi s-au convins, că marinarii sovietici părăsesc S.U.A. în conformitate cu dorinţa lor liber exprimată. In aceste condiţii este absolut evident că afirmaţia privitoare la „intervenţie" a reprezentantului U.R.S.S. la O.N.U. precum şi a unor membri ai reprezentanţei, care ar fi avut loc la aeroport cu prilejul interogării marinarilor de către autorităţile de imigrare ale S.U.A., sînt contrare faptelor şi complect neîntemeiate.

Se înţelege că nu s-a produs nici un fel de „depăşire a atribuţiilor" sau un „abuz de privilegii" din partea reprezentanţei la O.N.U. şi nici nu se putea produce, deoarece toţi cei cinci marinari de pe petrolierul „Tuapse" au plecat spre patrie din propria lor dorinţă, iar organizarea plecării lor din Statele Unite a fost făcută de către şeful secţiei consulare a Ambasadei U.R.S.S. la Washington, în atribuţiile căruia intră protejarea intereselor cetăţenilor sovietici".

In 24 de ore

BERLIN. — Potrivit relatărilor presei, la recomandarea Comisiei desemnate de Comitetul Central al P.S.U.G., Wilhelm Pieck, preşedintele Republicii Democrate Germane, a graţiat 88 de persoane condamnate pentru încălcarea legalităţii. Printre graţiaţi se afla M. Fechner, P. Baender şi P. Sillat, care au fost puşi în libertate. Ziarele publică de asemenea comunicatul departamentului presei de pe lîngă guvernul R. D. Germane în care se spune că la hotărîrea Prezidiului Consiliului de Miniştri al R. D. Germane, vor fi puse în libertate toate persoanele care îşi ispăşesc pedeapsa în închisorile din R. D. Germană şi care au fost condamnate de către tribunal pentru crime săvîrşite în timpul războiului hitlerist.

Această hotărîre se referă la 698 de persoane. Nu va fi eliberat un grup de 52 de condamnaţi care au săvîrşit crime deosebit de grave şi ale căror procese trebuie să fie revizuite.

HELSINKI. La 25 aprilie a.c. tov. Ion Pas prim-locţiitor al ministrului Culturii, conducătorul delegaţiei culturale a R.P.R. care participă la manifestările prilejuite de împlinirea a cinci ani de la înfiinţarea asociaţiei de prietenie Finlanda-Romînia, a făcut o vizită d-lui Virolainen, ministrul Invăţămîntului din Finlanda.

COLOMBO: — Agenţia United Press relatează că guvernul ceylonez a anunţat la 26 aprilie că de la începutul lunii mai se interzice postului de radio „Vocea Americii" din Ceylon „să difuzeze propagandă americană făţişă sau subtilă fără permisia guvernului". Marikkar a denunţat acordul dintre fostul guvern condus de Kotelawala şi postul de radio „Vocea Americii", declarînd că acesta a fost un „acord cu totul unilateral".

PARIS: — Potrivit informaţiilor presei pariziene, mişcarea grevistă din regiunea Bilbao (Spania) continuă să se extindă. După cum scrie ziarul „Liberation", la 26 aprilie au fost în grevă peste 30.000 de muncitori. Generalul Franco a convocat la Sevilla o şedinţă specială a Consiliului de Miniştri.

VARŞOVIA. La 27 aprilie, la sesiunea Seimului polonez a fost adoptată legea care prevedea acordarea unei largi amnistii pentru persoanele care s-au făcut vinovate de crime înainte de 15 aprilie 1956.

WASHINGTON: — Buletinul de ştiri al Casei Albe anunţă că secretarul de stat Foster Dulles va pleca la 1 mai la Paris pentru a lua parte la sesiunea consiliului pactului militar nord-atlantic (N.A.T.O.). Lincoln White, purtătorul de cuvînt al Departamentului de stat a declarat că între şedinţele consiliului, Dulles va discuta cu miniştrii de Afaceri Externe ai Franţei şi Marii Britanii „în mod neoficial" şi situaţia din Orientul mijlociu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secţia scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".

STAS – 3152 – 52